

ΠΛΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΠΑΓΙΔΑ

4

2
ΔΡΧ.

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

«ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΠΑΓΙΔΑ»

**Ἡ Ντάινα
χάνεται!**

Ο ΠΛΑΝΗΤΑ Ν Θ Ρ Ω.

ΠΟΣ θα βαιώνεται: πώς οί φόβοι του ήταν δικαιολογημένοι. Φρίκη γεμίζει την ψυχή του. Τά λόγια του αστυνομίου Κόλλινς, δέν του αφήνουν καμμιὰ ἀμφιβολία γιά τήν τύχη τῆς Ντάινας, τ'φτωχό μου παιδί! Αὐτή τή φορά σ' ἔχασα γιά πάντα!».

Ἔχουν ἀπαγάγει: τήν Ντάινα; Τήν ἔχουν σκοτώσει; Ὑπάρχει ἀκόμα κάποια ἐλπίδα; Μπορεῖ νά κάνη κάτι γιά τήν πανέμορφη κοπέλλα, πού ἡ μορφή της βρίσκεται πάντα στήν καρδιά του;

Γιά νά τὸ ἐξακριβώσῃ, πρέπει νά μάθῃ. Καί, γιά νά μάθῃ τί ἀκριβῶς συνέβη, δέν μπορεῖ νά μείνῃ ἐκεῖ, ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ αστυνομίου Κόλλινς. (*)

Νά μὴ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ, δέν εἶναι καθόλου δύσκολο γι' αὐτόν. Βλέπει λίγο πρὶν πέρα ἓνα παραθυράκι ἀνοιχτό. Σίγουρα θ' ἀνήκῃ σὲ κάποιο βοηθητικὸ δωμάτιο.

Ὁ Πατατράκ ὅμως;

Ὁ δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ

(*) Διάβασε προηγούμενο τεῦχος ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΥ μὲ τίτλο: «Ο ΑΡΧΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ».

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

Πλανητάθρωπου που τον κουβαλάς: στα μπράτσα του, είναι: ακόμα αναισθητός. Που να τον αφήσει; Κυττάζει βιαστικά ολόγυρα. 'Απ' την άλλη πλευρά είναι η βεράντα του σπιτιού. Χωρίς άργοπορεία, ο έκπληκτικός νέος με τις υπερφυσικές ικανότητες, τινάζει τα πόδια του και πετάει προς τα εκεί. Προσγειώνεται στη βεράντα. 'Ακουμπάει προσεκτικά τον αδέλφό του κάτω, έτσι ώστε να είναι και μικροκρυμμένος, πίσω από τις περικοκλάδες.

Τον κυττάζει με προσοχή για τελευταία φορά. 'Εκείνος κοιμάται: του καλού καιρού. Τον αφήνει λιπόν. Για μια ακόμα φορά, το υπέροχο κορμί του σχίζει τον αέρα. Σέ μια στιγμή βρίσκεται σκαρφαλωμένος σ' εκείνο το ανοιχτό παραθυράκι. Είναι πραγματικά το λουτρό του σπιτιού. Μπαίνει μέσα άθόρυβα. Φτάνει στην πόρτα του και την ανοίγει προσεκτικά. Ταυτόχρονα σχεδόν, ακούει το κουνδούν: του τηλεφώνου του Κόλλινς.

Προχωρεί σαν γάτα σ' έναν διάδρομο και σταματά στη γωνία του. 'Από δω βλέπει τον αστυνόμο, που έχει έρθει να πάση το ακουστικό του τηλεφώνου. Τώρα μιλάει στο μικρόφωνο:

— Ναί, λέει. 'Εγώ είμαι, πατέρα...

* * *

Ο Πλανητάνθρωπος που όλες του οι αισθήσεις έχουν μια καταπληκτική κι' απίστευ

τη ανάπτυξη, μπορεί κι' ακούει από εκεί που βρίσκεται και την απάντη: που έρχεται στο ακουστικό. 'Αναγνωρίζει κιόλας τη φωνή του σοφού καθηγητού 'Αντονι Κόλλινς:

— Μέ ζητησες, παιδί μου; Είναι: τίποτα σοβαρό;

— Δυστυχώς, κάτι τρομερό, πατέρα! «Αυτός, δέν πέθανε»!

— «Αυτός»; Ποός Ραϊύ, Τί έννοεις;

— 'Εκείνο που καταλάβατε! 'Ο φοβερός κακούργος, ο έφ'άλης μας! 'Ο άνθρωπος, που έκτελέσθηκε στην ηλεκτρική καρέκλα, είναι: ζωντανός! 'Ηδη άρχισε και πάλι: την άπαίσια δράση του... Το πρώτο του χτύπημα, ήταν κι' αυτή τη φορά έναντίον μου!

— Ραϊύ, μίλα καθαρά! , φωνάζει γεμάτος αγωνία ο καθηγητής.

— Πήρε τη Ντάϊνα, πατέρα! 'Η κόρη μου εξαφανίστηκε! Την πήρε για να μέ έκδ'άση, αλλά ξέρω πώς ακόμα κι' αν υποχωρήσω στον έκβιασμό του, δέν πρόκειται να την αφήσει ζωντανή...

Είναι: τέρας! 'Ενα πραγματικό τέρας!

— Ραϊύ, ψελλίζει με βραχνή φωνή ο πατέρας του, είσαι: βέβαιος; Σίγουρα κάποιος λάθος θα κάνης!... 'Εκείνος πέθανε... 'Ισως νάναι μόνο οι συμμορίες του. Κάποιος που τον αντικατέστησε και θέλει να φανή αντίξιος του σέ εγκληματική δράση...

— Δέν το πιστεύω, πατέρα. 'Οπωσδήποτε έστειλα ν'

ἀνοίξουν τὸν τάφο αὐτοῦ τοῦ τέρατος, γιὰ νὰ βεβαιώσω καὶ ἐπίσημα. Εἶμαί ὁμως βέβαιος ἀπὸ τώρα ὅτι τὸ «πτῶμα του» δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖ μέσα! Δὲν σὰς εἰδοποίησα νὰ μοῦ τηλεφωνήσετε, γιὰ νὰ μὴ σὰς λυπηθῶ μὲ τὰ νέα τῆς Ντάινας, ἀλλὰ γιὰ νὰ σὰς πῶ πῶς ὁ ἐχθρὸς μας εἶναι ζωντανὸς ἐλεύθερος. Ἀγρυπνάτε!

— Καλὰ ἔκανες καὶ μὲ πήρες, Ραίϋ! Δὲν σου λέω νὰ φροντίσης γιὰ τὴ Ντάινα. Ξέρω πῶς θὰ κάνῃς τὸ πάν... Δὲν ἄφησαν κανένα ἵχνος οἱ ἀπαγωγεῖς τῆς;

— Ὁχι. Τὸ παραμικρὸ. Δὲν ἔχω ἰδέα πού τὴν πήγαν. Θὰ τὸ μάθω ὅμως σίγουρα...

— Μὴν ξεχνᾷς, Ραίϋ, πῶς ἔχεις κι' ἓναν μεγάλο σύμμαχο... Κάνε κουράγι:ο.....

— Τὸν Πλανητάνθρωπο!, μυσμουρίζει ὁ ἀστυνόμος Κόλλινς. Ποὺς ἔφερε; πού νὰ βρῖσκεται αὐτὴ τῇ στιγμῇ!..

Ὁ Πατατράκ χάνεται!

Ο ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ περὶ σσότερα. Ὑποχωρεῖ ἀθόρυβα καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος πού ἦρθε. Ἀνησυχεῖ πάντα γιὰ τὸν ἀδελφὸ του καὶ γι' αὐτὸ διαζέεται. Ξέρει πῶς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ὁ Πατατράκ μπορεῖ νὰ συνέλθῃ. Τὸ πρῶτο πράγμα πού θὰ κάμῃ τότε, θάνα: σίγουρα καμὲν ἀνοήσια.

Ἔτσι σκέπτεται ὁ ἐκπλη-

κτικὸς ἱπτάμενος Τιμωρὸς, τὴν ὥρα πού προσγειώνεται ἀνάλαφρα στὴν θεράντα τοῦ Κόλλιν. Καθὼς ὁμως σκύβει στὸ μέρος πού ἄφησε τὸν ἀδελφὸ του, πρὶν λίγα λεπτά μαρμαράνει. Μιὰ κραυγὴ ξεφεύγει ἀπ' τὰ σφιγμένα δόντια του.

Ὁ Πατατράκ δὲν εἶναι ἐκεῖ. Καὶ δὲν εἶναι πουθενά ἄλλού σ' ὁλόκληρη τὴν θεράντα!

Ὁ Πλανητάνθρωπος νοιώθει ἓνα κομμάτι πάγο νὰ καταρραυιάῃ στὴν καρδιά του. Μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀκίνητος σὰν ἀγαλμα. Στρέφει ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ μάτια ὀλόγυρα. σὰν νευρόσπαστο. Τίποτε, ὁμως. Βλέπει τὰ πάντα, τὸ ἴδιο καθαρὰ σὰν νᾶν: ἡμέρα μεσημέρι. Δὲν βλέπει ὁμως πουθενὰ τὸν Πατατράκ. Δοκιμάζει τὴν μπαλκονόπορτα τῆς θεράντας, μὰ εἶναι κλειδωμένη ἀπὸ μέσα.

Γεμάτος ἀπελπισία πηδάει στὸν κήπο. Ψάχνει παντοῦ. Ὡς καὶ μέσα στὶς ἀποθήκες καὶ στὸ γκαράζ τοῦ ἀστυνόμου. Κάνει τὴ σκέψ: ὅτι ἴσως ὁ Πατατράκ εὐπνώνται, νὰ φοβήθηκε καὶ νὰ φρόντισε νὰ κρυφτῇ. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει πουθενὰ τὸ παραμικρὸ ἵχνος του.

Ὁ Πλανητάνθρωπος μὲ τὰ χεῖλα σφιγμένα, τὴν καρδιά παγωμένη καὶ γεμάτος τύψεις γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἀδελφου του, φτερουγίζει γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ στὸν ἀέρα. Ὑψώνεται ψηλὰ καὶ ἐρευνᾷ ὁ-

λόγουρα με τὰ αετίσια μάτια του. Μάταια ψάχνει τούς γύρω δρόμους. Δεν διακρίνει τίποτα τὸ ὑποπτό.

Χύνεται στὸ πόρτ - μπαγκάζ.
Τὸ ἀνοίγει καὶ πηδάει μέσα.

Μερικὰ στενὰ πιδ πέρα, κυλάει ἓνα μαύρο αὐτοκίνητο μέσα στὴ νύχτα.

Ὁ Πλανητάνθρωπος σφίγγει τὴ γροθιά του. Μὲ ξαφνικὰ ἐλπίδα χύνεται πρὸς τὸ μέρος του. Σὲ δυὸ δευτερόλεπτα τῷ χεὶ φτάσει καὶ φτερουγίζει πίσω του. Ἀπ' τὸ παραθυράκι του ὁμως, βλέπει, πὼς τὸ ὁδηγεῖ μ' ἃ νέα, ἀγνωστη κοπέλλα. Κανεὶς ἄλλος δὲν ὑπάρχει στὸ ἀμάξι.

Γυρίζει πίσω ἀπογοητευμένος. Συνεχίζει τὶς μάταιες ἐρευνές του γιὰ ἀρκετὴ ὥρα. Κανένα ἀποτέλεσμα.

Ὁ Πατατράκ ἔχει χαθῆ.

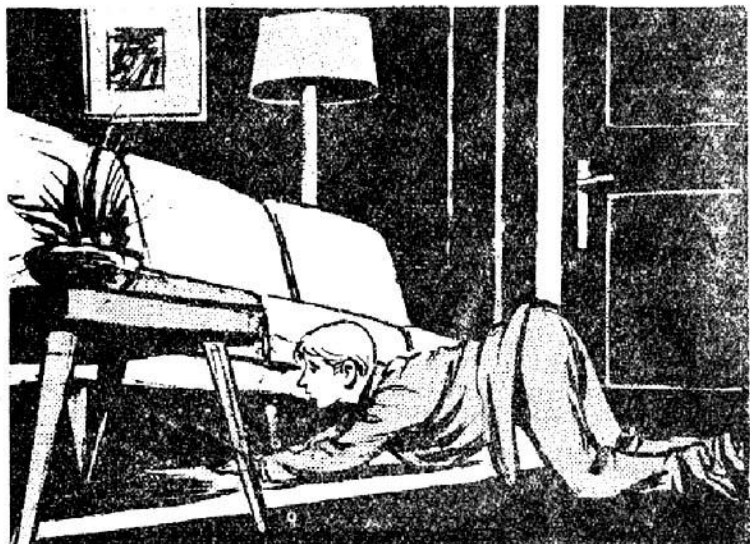
Σκέπτεται τὸ σπίτι τους. Μήπως ὁ ἀδελφός του κατάφερε νὰ τὸ σκάσει ἀπ' τοῦ Κόλλινς καὶ ἔχει γυρίσει στὸ σπίτι τους;

Μὲ τὴν ὑστατὴ αὐτὴ ἐλπίδα, φτερουγίζει σὰν ἀστραπή. Φτάνει στὸ σπίτι καὶ βλέπει φῶς. Ἡ ἐλπίδα δυναμώνει. Προσγειώνεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα κι' ἀλλάζει γρήγορα τὰ ρυῖχα του, φορώντας τὰ ἀπ' τὴν ἀνάποδη.

Ἔτσι ὁ Πῆτερ περνάει τὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ του. Στὸ χῶλ δρίσκεται ὁλόμοναχη ἡ μητέρα του, μπροστὰ στὸ τζάκι. Τὸν κυττάζει κατὰπληκτη, σηκώνοντας τὸ βλέμμα ἀπὸ τὸ πλέξιμό της.

— Ποῦ εἶναι ὁ Πάτ; ρωτάει ἀνήσυχα. Δεν ἦταν μαζί σου;

Ὁ Πῆτερ ξεροκαταπίνει. Καταλαβαίνει ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ treλλάνῃ τὴ μητέρα του, λέγοντάς της τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Πατατράκ τρυπώνει κάτω ἀπὸ ἓναν καναπέ.

— Εἶχαμε περάσει ἀπ' τοὺς Μπάρρυμορς γιὰ ἐπίσκεψι, ἀποκρίνεται. Ἔχουν ὁμῶς πάρτυ, κι' ἐπιμένουν νὰ μᾶς κρατήσουν ὡς τὸ πρωῒ... Κάνουν καλὸ γούστο τὸν Πάτ.

— Καὶ ἐσύ γιατί δὲν ἔμενες; κάνει ἡ μητέρα ἡσυχασμένη. Ἔχεις κι' ἐσύ ἀνάγκη ἀπὸ λίγη διασκέδασι... Ὅχι ὅλο διαβάσματα! Τ' εἶναι πιά τὸ κεφάλι σου;

— Θὰ ξαναπάω, μητέρα, ἀποκρίνεται ὁ Πήτερ χαμηλώνοντας τὰ μάτια. Ἦρθα νὰ σὲ εἰδοποιήσω μόνο, γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχῆς...

Ἕνας νεκρὸς ὀμιλεῖ!

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Κόλλινς βρίσκεται ἀκόμα στὸ σπίτι του. Εἶναι βέβαιος ὅτι κάποιο μήνυμα θὰ πάρῃ ἀπ' τὸν ἀρχικατάσκοπο, σχετικὰ μὲ τὴ Νταίνα. Γι' αὐτὸ ὅταν τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου χτυπά καὶ πάλι, πετιέται ὀρθίος, ὅλο λαχτάρα! Ἀρπάζει τὸ ἀκουστικό:

— Ἐμπρός!

Δὲν ἔχει γελαστή. Ἀκούει τὴν τόσο γνωστή, ἀνατοχαστική καὶ γεμάτη μοχθηρίαν

φάνη του τρομερού κακούργου:

— Σου τηλεφωνεί ένας φίλος σου απ' τον άλλο κόσμο, Κόλλινς. Να σου πω ποιος είμαι ή θα το βρης μόνος σου;

— "Ανανδρε! Τέρας! Που έχεις το παιδί μου; μουγκρίζει μέσ' απ' τα δόντια του ό άστυνόμος.

Φυλάγεται για να μην άκουσθή από τους άνδρες του, που περιμένουν στο κάτω πάτωμα.

Στο άκουστικό του άντηχει το άπαίσιο, γεμάτο σαδισμό γέλιο του άρχικατασκόπου:

— "Η κόρη σου θα πεθάνη με φριχτά βασανιστήρια, Κόλλινς! Σάν άνθρωπος που γύρισα από την κόλασι, δικαιούμαι να γνωρίσω την κόλασι και σε άλλους! "Ένας τρόπος μόνο υπάρχει για σένα να τη σώσης: Νάρθης να πεθάνης στη θέση της!

— Θα την έλευθερώσης αν έρθω; ψελλίζει καθ'δρας ό Κόλλινς.

— "Έχεις τον λόγο μου!

"Ένα πικρό χαμόγελο ζωγραφίζεται στο κουρασμένο πρόσωπο του άστυνόμου.

— Καί πώς θάρθω να σε βρώ; ρωτάει.

— "Ακρώως τα μεσάνυχτα, να περνάς με το αυτοκίνητό σου τη γέφυρα του Μανχάτταν. Να είσαι μόνος σου μέσα και να μην σ' άκολουθή άλλο άμάξι της άστυνομίας, γιατί τότε ή μικρή χάνεται όριστικά!

— Θα είμαι μόνος!, λέει άχρωμά ό Κόλλινς.

— "Έλα! Θα... καλοτεράσης!

Καί ή γραμμή κλείνει. Ό άστυνόμος άφήνει τσακισμένος το άκουστικό στη συσκευή. Για μερικές στιγμές μένει σκεπτικός. Προσπαθεί να συγκεντρώση το ταραγμένο μυαλό του. Τέλος προχωρεί σ' ένα παλιό, δωμάτιο, που μοιάζει με άποθήκη. "Ανάβει το φώς. Παίρνει στα χέρια του μία συσκευή, προσαρμωμένη με ρολόι.

Είναι μία τρομερης ισχύος ώρολογιακή βόμβα!

Ό Κόλλινς άφου κανονίζει τους δείχτες του ρολογιού—μετά από άρκετή σκέψη—παίρνει τη συσκευή του θανάτου και κατεβαίνει στον κήπο από τη σκάλα της ύπηρεσίας.

— "Εγώ είμαι. Τζίμ! Μην άνησυχής!, λέει σ' έναν άστυφύλακα που φρουρεί σ' εκείνο το μέρος.

Και περνάει από μπρός του, φροντίζοντας να κρύψη αυτό που κρατάει. Ό άστυφύλακας στέκεται προσοχή και χαίρεται με σεβασμό.

Ό Ραϊύ Κόλλινς πηγαίνει στο γκαράζ. Το άνοίγει. "Ανοίγει και το πορτμπαγκάζ του αυτοκινήτου του και βάζει σε μία γωνιά την ώρολογιακή βόμβα. "Υστερα ξαναγυρίζει στο γραφείο του.

ΓΙΑ να πούμε την αλήθεια, αυτή τη φορά ό Παταράκ άδ.κ. άνησυχησε τον

αδελφό του, όπως επίσης κι' εμάς!

Δεν βρίσκεται σε κανέναν — σοβαρό τουλάχιστον — κίνδυνο. Κανείς δεν τον έχει απαγάγει!

Για να δούμε όμως τι ακριβώς του έχει συμβή, πρέπει να γυρίσουμε λίγη ώρα πριν, στη δεράντα που τον άφησε ο Πλανητάνθρωπος.

Ο Πατατράκ, λοιπόν, είναι, όπως ξέρουμε, λιποθυμίσμενος. Μόλις όμως ο αδελφός του φεύγει από κοντά του συνέρχεται. Αυτό μπορεί να εξηγηθῇ από το γεγονός ότι ο δειλός νέος, θνιόωσε πώς άκουμπάει στερεά κάτω και δεν βρίσκεται... στα σύννεφα!

Κιττάζει ολόγυρά του και κατά τη συνήθειά του... αρχίζει να φοβάται!

Το μέρος που βρίσκεται του είναι εντελώς άγνωστο. Δεν έχει ξανάρθει άλλη φορά στο σπίτι του Κόλλινς. Ούτε και στη γειτονιά του καν. Κιττάζοντας τ' αντικρινά του σπίτια, δεν μπορεί να καταλάβῃ σε ποιο σημείο της Νέας Υόρκης είναι.

— Πήτ!, ψελλίζει τρέμοντας. Δεν είσ' εδώ;

Φυσικά δεν παύνει απάντησι και μονολογεί:

— Δεν είναι... λέει! Τι στην εύχῃ γίνηκε; Ίτσι! Τώρα κατάλαβα!

Τὰ μάτια του γουρλώνουν από τη φρίκη.

— Θα τούπεσα!, ξαναλέει. Σίγουρα θα τούπεσα απ' τὰ χέρια κι' ήρθα κάτω! Άν

δεν ήταν αυτή ἡ περικοκλάδα ἐδῶ πέρα, σίγουρα θαῖμου να μακαρίτης τώρα δά! Κι' ούτε θά τὴν γλυτώσω στο τέλος, ἔτσι ποὐμπλεξα! Άχ! Τι νὰ κάνω; Πῶς νὰ φύγω απ' αὐτὴ τὴν δεράντα; Δεν ὑπάρχει σκάλα; Μπά! Τ' εἶν' αὐτὸς ἐκεῖ κάτω, στὸν κῆπο; Ένας αστυφύλακας! Όραία τὰ κανόνισα! Μέρος που δρῇ κα νὰ πέσω! Μὲ βλέπω νὰ κοιμάται στήν... ψειρού! Άν κρυφτῶ μονάχα, τὴ γλυτώνω!

Καὶ ψάχνει. Ψάχνοντας φτάνει στὴν πόρτα τῆς δεράντας, που ὁδηγεῖ στο σπίτι. Κατάπληκτος διαπιστώνει πῶς δὲν εἶναι κλεισμένη ἀπὸ μέσα. Μ' ἓνα ἐλαφρὸ σπρώξιμο ἀνοίγει. Μπαίνοντας ὅμως, τὴν κλειδώνει καλά καὶ τραβάει καὶ τὶς βαρεῖς κουρτίνες.

Άπ' τὴ χαρμάδα μιᾶς πόρτας στο βάθος, ἔρχεται λιγάκι φῶς στο δωμάτιο, που εἶναι ἓνα σαλόνι. Έτσι βλέπει καὶ προχωρεῖ, χωρὶς λα τρακάρη σὲ κανένα ἐπιπλο. Ξαφνικά απ' ἔξω, ἀπὸ τὸ χῶλ, ἀκούει μιὰ φωνὴ που λέει:

— Μάλιστα, κύριε ἀρχιφύλακα!, τρέχω ἀμέσως!

Καὶ δῆματα που ἀπομακρύνονται.

Ο Πατατράκ παγώνει.

«Μέσα σὲ αστυνομικὸ Τμήμα βρίσκομαι!», σκέπτεται. «Σὰν τὸν ποντικὸ στὴ φάκα! Δεν ἔχω κάνει τίποτα βέβαια, μὰ τί ἄλλο χρειάζεται νὰ κάνης, απ' τὸ νὰ μῆς κρυφᾷ σ' ἓνα αστυνομικὸ Τμήμα;

Οί σφαίρες τού πολυβόλου του, τούς θερίζουν σάν στάχυα.

μέ τίποτα!... Έκτός αν... αν...»

Κυττάζει ολόγυρά του και τὰ μάτια του αστράφτουν.

— Τό καλύτερο απ' όλα, είναι νά κοιμηθώ ἐδῶ μέσα! μουρμουρίζει. Ἀφοῦ ἔτσι κι ἄλλοιῶς, δέν μπορῶ νά φύγω!... Μιά φορά δέν φαντάζομαι νάχη ψύλλους!

Καί ὁντως. Τρυπώνει κάτω ἀπό ἕναν καναπέ καί τό ρίχνει: στόν ὕπνο!

Ἡ ἱστορία τοῦ Πλανητανθρώπου

Ο ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩ-
ΠΟΣ ἔχει ἀπελπιστή νά ψά-

χνη γιά τόν Πατατράκ. Ξαφνικά ὅμως σκέπτεται πῶς ἴσως, τή στιγμή πού αὐτός ἐρευνᾷ γιά τόν ἀδελφό του, ἡ Ἀμερική νά διατρέχη τρομερό κίνδυνο.

«Ναί! Σίγουρα!», συλλογιέται. «Αὐτό τό τέρας τὰ κανόνισε ὅλα ἔτσι, ὥστε νά κάνη τή δουλειά του μέ τήν ἡσυχία του!... Ὁ κ. Κόλλινς νά ψάχνη γιά τή Ντάινα... Ἐγώ νά ψάχνω γιά τόν Πάτ... Ἡ αστυνομία δολάκληρη νά ἐρευνᾷ γιά τήν κόρη τοῦ ἀστυνόμου κι' αὐτός... Αὐτός νά ἐπιτεθῇ στό Κέντρον Ἐφαρμογῶν, πού βρίσκεται ὁ καθηγητής κ. Ἀντο-

«Ο Κόλλινς! Να κλέψω τὸν τύπο τοῦ «Χ—25» καὶ νὰ σπεύρω τὸν θάνατο καὶ τὴν καταστροφή στὸς ἐπιστήμονές μας!... Πρέπει νὰ τρέξω! Σίγουρα αὐτὸ εἶναι τὸ σχέδιό του. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐνδιαφεύρεται πρῶτα γιὰ ἐκδίκησι, ἀγνοώντας τὸν ἀληθινὸ του σκοπὸ!...»

«Υστερ' ἀπ' ὅλα' αὐτά, ἡ σκέψις του γυρίζει: πάλι στὸν ἀδελφὸ του.

«Κι' ἂν ἐκεῖνος πάθῃ κάτι, τὴν ὥρα ποὺ ἐγὼ θὰ τρέχω κοιτᾷ στὸν καθηγητὴ Κόλλινς; Ἄν βρῇ τὸν θάνατο ἐξ αἰτίας μου;»

«Ὅσο τρομερὴ κι' ἂν εἶναι αὐτὴ ἡ σκέψις ὅμως, δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ τὸν σταματήσῃ ἀπὸ τὸν δρόμο τοῦ καθηκόντος.

«Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ σκεφθῶ αὐτὸν τώρα!», συλλογίζεται μὲ συντριβή. «Ὁ Θεὸς ἂς μὲ ληπθῇ!...»

Κι' ἀμέσως, χωρὶς δισταγμὸ πιά, ξαναφοράει τὴ στολή τοῦ Πλανητανθρώπου. Ὑστερα ὑψώνει τὰ χέρια καὶ τινάζει τὰ πόδια του. Τὸ ὑπέρχο καρμὶ του τινάζεται στὸν οὐρανὸ σὰν βολίδα κι' ἀρχίζει νὰ ταξιδεύῃ μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς.

Ὁ ἀτσαλένιος Τιμωρὸς, δὲν ἔχει καμμιά σχέσι μ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Εἶναι: ἄτρωτος σ' ὅποιονδήποτε βλήμα. Μπορεῖ νὰ πετάῃ στὸν ἀέρα πρὸ γρήγορα ἀπ' ὅποιονδήποτε σκάφος ποὺ ἔχει κατασκευάσει ὁ ἀνθρώπος. Εἶναι: ἕνας κολοσσὸς δυνάμε-

ως. Σχεδὸν ἕνας ἡμίθεος!

Πῶς μπορεῖσε ὅμως νὰ ἀποκτήσῃ ὅλες αὐτὲς τίς ἐκ-

«Ένας ὁλόκληρος στρατὸς κακοποιῶν ἔχει κυκλώσει τὸ Κέντρο Ἐφαρμογῶν!

πληκτικές ικανότητες, που ξεπερνούν και την πιο τολμηρή ανθρώπινη φαντασία;

Πάνε τρία χρόνια από τότε...

Παιδιά ακόμα ο Πήτερ και ο Πατατράκ, βρίσκονται στο έξοχικό κτήριο τους, όπου πήγαναν κάθε καλοκαίρι. Μια μέρα είχαν χωθή, παίζοντας, στο πυκνό δάσος του "Ολντ Τάκερ. Έκεί, σ' ένα ξέφωτο, είχαν αντικρύσει ένα πελώριο κι' αλλόκοτο μηχανήμα(*). Ήταν ένα διαστημόπλοιο, που ήρθε στη Γη από κάποιον μακρινό πλανήτη, τον Βάλ!

Ο Πατατράκ το είχε δώσει στα πόδια από τον φόβο του. Ο Πήτερ όμως πήγε μέσα και συνάντησε ένα σοφό γερο-έπιστημονα του μακρινού κόσμου. Εκείνος του αποκάλυψε πως είχε έρθει με σκοπό να τον κάνει «Πλανητάνθρωπο». Δηλαδή με έπιστημονικά μέσα να του χαρίσει τις τρομακτικές ικανότητες, που διαθέτουν οι άνθρωποι του δικού του πλανήτη. "Εται κι' έγινε. Ο Πήτερ δέχθηκε και μήθε σε μια παρασκευή συσκευή. Κάτι πολύχρωμες ακτίνες άρχισαν να διαπερνούν το σώμα του, κάνοντάς τον να υποφέρει φρικτά, για δέκα λεπτά της ώρας. Όταν η δοκιμασία τελείωνε, γύρισε ξαφνικά ο Πατατράκ, που είχε ανησυχήσει για τον αδελφό του. Βλέπον-

τάς τον σ' αυτή την κατάσταση, μέσα στη συσκευή, τον πέρασε για νεκρό. Πάτησε μια τρομακτική στριγγλιά. Ο γερο-σοφός έκανε μια ανήσυχη κίνησι. Το χέρι του, χωρίς να το καταλάβει μια στιγμή, διέκοψε κάποια ακτίνα, που έπεφτε εκείνη την ώρα, στον δεξιό ώμο του άγορου... Το δέρμα λαπών του Πήτερ, δεν έχει στη δεξιά του ώμο-πλάτη, την ίδια άντοχή, που έχει σε όλο το υπόλοιπο κορμι του.

Για να γίνεται Πλανητάνθρωπος ο Πήτερ, αρκεί να στέκεται λίγα δευτερόλεπτα ακίνητος, συγκεντρώνοντας τη σκέψη του επίμονα. Το μυστικό αυτό όμως, το έμαθε μόλις μετά τρία χρόνια, γιατί ο γερο-σοφός του Βάλ, ξεγελασμένος κι' αυτός από την ομοιότητα των διδύμων, το είχε πη κατά λάθος στον Πατατράκ, που δεν κατάλαβε τίποτα κι' ούτε έδωσε σημασία.

Ωστόσο, από τα πρώτα κιόλας κατορθώματά του, ο Πλανητάνθρωπος έγινε θρύλος. Τ' όνομά του ακουστήκε στα πέρατα της Άμερκης σ' ελάχιστο διάστημα και εξακολούθει ν' απλώνεται κι' ως τα πέρατα του πλανήτη.

Τη στιγμή αυτή, σχίζοντας τον μαύρο νυχτερινό αέρα, μ' ασύλληπτη ταχύτητα, φθάνει επάνω από το Κέντρον Έπιστημονικών Έφαρμογών των Ήνωμένων Πολιτειών. Και τα υπερφυσικά μάτια του, που μπορούν να βλέπουν

(*) Διάβασε πρώτο τεύχος, με τίτλο: «Ο ΑΤΣΑΛΕΝΙΟΣ ΤΙ ΜΩΡΟΣ».

καὶ μέσα στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι, σὰν νᾶναι μέρα, ἀντικρύζουν ἓνα τρομερὸ θέαμα...

Ἄγκαλιὰ μὲ τὴ βόμβα!

ΑΝ ὅμως ἀφήσουμε γιὰ μιὰ στιγμή τὸν Πλανητάνθρωπο καὶ γυρίσουμε στὸν δίδυμο ἀδελφὸ του, θὰ δοῦμε ὅτι ὁ Πατατράκ δὲν προλαβαίνει νὰ χρηρῇ γιὰ πολὺ τὸν ὕπνο του, κόπῃ ἀπὸ τὸν... καναπέ!

Πράγματι. Δὲν ἔχει περάσει μιὰ ὥρα καλὰ-καλὰ ἀπὸ τότε ποὺ «τὸν πήρε» καὶ κάτῃ τὸν ἀναγκάζει νὰ ξυπνήσῃ πάλι. Τὸ κάτῃ αὐτό, εἶναι πολλὰ βήματα στὸ χῶλ καὶ δυνατὸς ὁμιλίες.

Ὁ Πατατράκ τινάζεται φοβισμένος τόσο ἀπότομα, ποὺ χτυπᾷ τὸ κεφάλι του στὸ κάτω μέρος τοῦ καναπέ καὶ μουγγρίζει ἀπ' τὸν πόνο. Σιγούρα, ἀν' ἀπ' ἔξω δὲν ἔκαναν τάση φασαρία αὐτὴ τὴ στιγμή, θὰ τὸν εἶχαν ἀκούσει. Γιὰ καλὴ του τύχη ὅμως — ἴσως γιὰ... κακίᾳ του, θὰ τὸ δοῦμε παρακάτω! — δὲν τὸν ἀκούνε. Ἀντίθετα ἀκούει αὐτὸς τὴ φωνὴ τοῦ Κόλλινς, ποὺ λέει:

— Ὅχι, ὄχι. Δὲν θὰ σὰς χρειαστώ, Ρόμπινσον! Δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος πιά γιὰ μένα...

— Μὰ, κύριε ἀστυνόμε, ἴσως αὐτὸς ὁ κακούργος, κάμῃ πάλι καμμιὰ ἀπόπειρα...

— Δὲν θὰ χάσῃ τὸν καιρὸ

του μ' ἐμένα. Ἐχει ν' ἀσχοληθῇ μὲ ἄλλα πιδ' ἐνδιαφέροντα γι' αὐτόν, πράγματα. Νὰ κόνεψε αὐτὸ ποὺ σὰς λέω, Ρόμπινσον... Γυρίστε στὸ Τιμῆμα καὶ νὰ περιμένετε διαταγές μου. Νὰ μὴν τὸ κουνήσῃ κανεὶς σας ἀπὸ κεῖ, ὅλη τὴ νύχτα.

— Μάλιστα, κύριε ἀστυνόμε! Ὅπως διατάξετε!, ἀκούγεται: διστακτικὴ κόπως, ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχιφύλακα. Καληνύχτα σας!

Κι' ὕστερα ἀμέσως:

— Ἐλάτε,, παιδιά! Φεύγουμε!

Ἀκούγονται στὴ συνέχεια πολλές φωνές ποὺ καληνυχτίζουν τὸν Κόλλινς κι' ἡ δική του ποὺ ἀπαντᾷ. Τελευταία πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Ρόμπινσον:

— Δὲν θέλετε νὰ μείνῃ κανεὶς μαζί σας; Ἴσως, κύριε ἀστυνόμε, χρειαστήτε...

— Κανεὶς ἀπολύτως, Ρόμπινσον! Πήγα'νε, φίλε μου!

— Πολὺ καλὰ, κύριε! Καληνύχτα σας...

Βήματα πολλὰ ἀπομακρύνονται. Κατεβαίνουν τὶς σκάλες κι' ὕστερα ἀκούγονται ἀπ' τὸν κῆπο. Μετὰ ἀπὸ λίγο μουγκρίζουν οἱ μηχανές δύο αὐτοκινήτων ποὺ ξεκινοῦν. Καὶ τὰ μουγκρητά τους χάνονται γρήγορα στὸ βάθος τοῦ δρόμου.

Ὁ Πατατράκ ἀκούει τὸν ἀστυνόμο ποὺ ἀνεβαίνει στὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ μουρμουρίζει:

— Ἀπακλείεται νὰ βρισκώμαι στὸ Τιμῆμα, ἀφοῦ τοὺς ἔστειλε γὰ πᾶνε στὸ

Τμήμα! "Αρα, θάμαι στο σπίτι: αὐτοῦ τοῦ περίφημου ἀστυνόμου Κόλλινς! Τύφλα νάχης, Σέρλοκ Χόλμς! Σ' ἔβαλα κάτω μέ τήν πρώτη! Μοῦ φαίνεται, ὅμως, πώς μιά τέτοια ἀσττυνομική μεγαλοφυΐα, σάν τή δική μου, δέν ἔχει: ἔτσι κάτω ἀπό τοὺς καναπέδες!

Καί σέρνοντας βγαίνει ἔξω. Σηκώνεται ὀρθος. Ξεσκορίζεται.

— Πάνε οἱ ἀστυφύλακες!, μωρμουρίζει πάλι. Αὐτὸ θὰ πῇ πὼς μπορῶ νὰ πηγαίνω κι' ἐγώ. Μὲ προσοχὴ μονάχα νὰ μὴν ξανακατέβῃ ἀπὸ πάνω τὸ θηρίο!...

Προχωρεῖ στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του. Φτάνει στὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοίγει. Ταυτόχρονα σχεδὸν κάνει ἀέλα:

— "Α!... ἄσ... ἄ! ... ἄ!...

Καὶ μόλις προλαβαίνει καὶ πιάνει τὴ μύτη του. Τὴ σφύγει: μὲ τὰ δάχτυλα καὶ γλυτώνει τὸ φτέρνισμα.

— Φτοῦ!, μωρμουρίζει μετὰ τρομαγμένος. Γέμισε σκόνες ἡ μύτη μου, ἐκεῖ ἀπὸ κάτω!... Πάω νὰ τοῦ δίνω γρήγορα!

Κατεβαίνει μὲ πρὸ γοργὸ δῆμα τίς σκάλες καὶ φτάνει στὴν κεντρικὴ ἐξοδο. Τὴν ἀνοίγει: σιγὰ - σιγὰ καὶ βγαίνει. Κλείνει πάλι: πίσω του. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ πόρτα κάνει ἕναν σιγαυὸ κρότο, πού γιὰ τὸν φοβιστὰρ Πатаτράκ ἀντηχεῖ σάν κανονιὰ. Χύνεται μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα πρὸς τὴν αὐλόπορτα. Φτάνει. Προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀνοίξῃ ἀλλὰ δέν

τὰ καταφέρνει. Οἱ ἀστυφύλακες φεύγοντας ἔχουν περάσει τὸν σύρτη. Ἐκεῖνος ὅμως, μὲς στὴν τρομάρα του, φαντάζεται: πὼς θάνα: κλειδωμένη. Σκέπτεται νὰ σαλτάρῃ ἀπὸ πάνω. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἀκούει τὰ δῆματα τοῦ Κόλλινς, πού βγαίνει κι' ἐκεῖνος ἀπ' τὸ σπίτι. Δὲν χωράει ἀμφιβολία πὼς, μόλις βγῇ, θὰ τὸν δῇ, ἐδῶ πού βρίσκεται.

Πανιασμένος ὁ Πατατράκ ρίχνεται στὸ δάθος τοῦ κήπου, πού εἶναι σκοτεινὰ.

— Τὶ διάβολο τὸν ἐπάσε, καὶ δέν πάει στὸ κρεββάτακι του; ψελλίζει. Ὑπνοβάτης εἶναι; Δέ θαρροῦσαι! Τὶ μὲ νοιάζει ἐμένα, τί κάνει ὁ καθένας; Καλύτερα νὰ φύγῃ κι' αὐτός, νὰ βγῶ μὲ τὴν ἡσυχία μου!

Περμένει - ὅπως εἶναι φυσικό - νὰ βγῇ ὁ κ. Κόλλινς ἀπὸ τὴν αὐλόπορτα. Ἀντὶ γι' αὐτὸν ὅμως, ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος πού εἶναι κρυμμένος ὁ Πατατράκ.

Νέα λαχτάρια πιάνει: τὸν κωμικὸ νέο.

— Θάκουσε τὸν κρότο τῆς πόρτας!, τραυλίζει. Ψάχνει, νὰ μὲ δρῇ! Θὰ κρατᾷ καὶ κουμπούρι: καὶ μόλις μὲ δῇ, θὰ μὲ πάρῃ γιὰ ληστὴ καὶ ἐὰ μοῦ τὴ μπουμπουνίσῃ! Λαμπάδες αὔριο, λουλούδια, κλάμα ἢ μάνα μου, Θεὸς σωρέσται, θὰ λένε, κι' ἐγὼ ἀνάσκελα θὰ εἶμαι καὶ θὰ κυττάω τὸ ταβάνι, χωρὶς νὰ τὸ βλέπω! Πού νὰ κρυφτῶ;

"Ὅση ὥρα μιλάει, ὑποχωρεῖ τρέμοντας, κολλημένος εἰς

τὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ. "Ετσι ὅπως πάει ὁμως, ὑποχωρεῖ κι' ὁ τοῖχος μιὰ στιγμή, γιὰ τὸν ἀπλευστάτο λόγο ὅτι δὲν εἶναι τοῖχος ἀλλὰ ἡ πόρτα τοῦ γκαράζ. Κεφκοχλιασμένος ὁ Πατατράκ, βρίσκειταί μέσα στὸ γκαράζ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Στέκεται: νὰ πάρῃ ἀνάσα. Τὰ βήματα τοῦ κ. Κόλλινς πλησιάζουν πάντα, πρὸς τὸ μέρος του.

Στὸ ἀμυδρὸ φῶς ποῦ ἔρχεται ἀπ' τὸν ἡλεκτρικὸ στυλο τοῦ δρόμου, βλέπει τὸ μαύρο αὐτοκίνητο ποῦ γυαλίζει ἐμπρὸς του. Ἄλλο μέρος νὰ κρυφτῇ δὲν ὑπάρχει. Χύνεται στὸ πόρτι - μπαγκάζ, τὸ ἀνοίγει: καὶ πηδάει μέσα. Τὸ ξανακλείνει κι' αὐτὴ τῇ φορᾷ μάλιστα, κάνει: καὶ μιὰ ἀληθινὴ ἐξυπνάδα: Βάζει τὸ μαντλή: του στὸ κλειστήρι, γιὰ νὰ μὴ φυλακιστῇ ἐκεῖ μέσα καὶ νὰ μπορῇ νὰ ξαναβγῇ.

Στὸ μεταξύ αὐτό, ὁ κ. Κόλλινς μπαίνει: κι' αὐτὸς στὸ γκαράζ. Προχωρεῖ ἀλόιστα κι' ἀνοίγει τὴν πόρτα, στὴ θέση τοῦ ὁδηγοῦ. Κάθετα στὸ τιμόνι καὶ ξεκινάει. Στὴν ὁλογύστη στιγμή στάσι του μπρὸς εἰς τὴν αὐλόπερτα, ὁ Πατατράκ δὲν τολμάει νὰ ξεμυτίσῃ ἀφοῦ κι' ὁ ἀστυνόμος εἶναι: κι' αὐτὸς ἔξω ἀπ' τ' αὐτοκίνητο. "Ετσι, σὲ λίνο τὸ ἀμάξι: σχίζει μὲ μεγάλῃ ταχύτητα τοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης κι' ὁ κοκομοῖρης ὁ Πατατράκ, ποῦ δὲν τολμάει νὰ πηδήσῃ, ἔτσι ὅπως τρέχουν, περιμένει σχεδὸν... ἀγκαλιὰ μὲ μιὰ τρομερὴ ὠρολογιακὴ δόμδα!

Οἱ παράνομοι ἐφορμοῦν!

ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΠΟΣ δὲν ἔχει πῆσαι ἔξω εἰς τοὺς ὑπολογισμούς του. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ τρεμεροῦ "Αρχοντα τῶν Κατασκόπων ἐπιτίθενται αὐτῇ τῇ στιγμή μὲ ὅλες τὰς τὶς δυνάμεις ἐναντίον τοῦ Κέντρου Ἐπιστημονικῶν Ἐφαρμογῶν. Καὶ εἶναι ἀπίστευτα τεράστιας οἱ δυνάμεις τους! "Ενας ὁλόκληρος στρατός, μὲ πολυβόλα καὶ μὲ ὀλμους, ἔχει περικυκλώσει τὴν συρματοπλεγμένη ἔκτασι τοῦ Κέντρου καὶ σπέρνει τὸν ὄλεθρο. Οἱ λιγοστοὶ ὑπερασπιστὲς ποῦ βρίσκονται μέσα, συνεχῶς ὑποχωροῦν ἀπελπισμένα πρὸς τὸ κτίριο. Κι' αὐτὸ ὅμως ἡ βροχὴ τῶν ὀλμων, ἀπειλεῖ νὰ τὸ κἀνὴ στάχτη σὲ λίγα λεπτά!

Εἶναι φανερὸς ὁ λόγος ποῦ ὁ ἀπαίσσιος ἀρχηγὸς τῶν κατασκόπων, ἔχει στείλει ὅλες μαζί τὶς δυνάμεις του σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Μόνο ἂν κάνουν γρήγορα καὶ δὲν χασομερήσουν, νὰ καταλάβουν τὸ Κέντρο, μποροῦν νὰ προλάβουν καὶ νὰ φύγουν. Γιατὶ σίγουρα, ὁ στρατὸς εἰδοποιημένος γιὰ τὰ συμβαίνοντα, θὰ σπεύδῃ τώρα κι' ἐκεῖνος πρὸς τὸ πεδῖον τῆς μάχης.

"Οἱ αὐτὰ περνοῦν σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Πλανητάνθρωπου, καθὼς ἀντὶκρύζει τὴν ἐφ' αὐτῇ ἐκείνῃ εἰκόνα, ψηλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Σφίγγει τὰ δόντια καί.. κάνει κάθετη έφόρμησι! Μὲ ἀφάνταστη ὀρμή ρίχνεται πᾶσιν σὲ τρεῖς κακούργους ποῦ ἐτοιμάζονται νὰ οἰδεύουν μιά ἀκόμη ὁδίδα μὲ τὸν ὄλμο τους. Πρὶν ὅμως τιναχτῇ ἡ ὁδίδα, τινάζονται αὐτοὶ στὸν ἀέρα, μὲ ἄγριες κραυγὲς τρόμου καὶ πόνου. Μὲ δυὸ φοβερὲς κλωτσιᾶς καὶ μιά γροθιά, ὁ Πλανητάνθρωπος τοὺς ἔχει θέσει ἔκτος μάχης, τινάζοντας τοὺς ἐξ ἑτέρας μέτρα μακρινὰ. Δὲν στέκεται οὔτε στιγμή. Ρίχνεται ἑπάνω σὲ ἄλλους. Εἶναι δύο καὶ χειρίζονται ἕνα πολυβόλο.

Ἀρπάζει τὸ πολυβόλο τους καὶ τὸ συντρίβει στὰ δυὸ του χέρια, μὲ μιά κίνησι, σὰν νά-ταν ξερόκλαδο. Ὑστερα καὶ ἐνῶ οἱ φονιάδες τὸν κυττοῦν ἀπολθωμένοι, οἱ τιτάνες γροθί-ές του πέφτουν σὰν κεραυνοὶ στὰ κεφάλια τους καὶ τοὺς στέλνουν στὴ χώρα τῶν οὐνείρων, ἂν ὅχι στὸν ἄλλο κόσμον.

Κι' ὁ Πλανητάνθρωπος οἶνι-ται πάλι σὲ ἄλλους. Μοιάζει σὰν ἕνας ἀφηνιασμένος Τιτάνας. Ἀπ' ὅπου περνᾶει σπέρνει τὸν ὄλεθρον στὴς τάξεις τοῦ ἐγθεοῦ. Μὲ γροθί-ές καὶ μὲ κλωτσιᾶς ἐξοικτώνει ὅποιους βρίσκονται στὸν δρόμον του.

Ἡ μάχη ὅμως συνεχίζεται πάντα. Καθὼς εἶναι: νύχτα, ὁ στρατὸς τῶν κατασκόπων δὲν μπορεῖ ν' ἀντιληφθῇ ποῶς μπῆκε στὴ μάχη. Ὅλοι ὅσοι τὸ κατάλαβαν, βρίσκονται ἀναίσθητοι κι' ἀνήμεροι: νὰ σαλέψουν. Οἱ ὑπάλοι:τοι λοιπὸν πολυβολοῦν πάντα καὶ χτυποῦν μὲ ὄλμους τὸ Κέντρο

Ἐφαρμογῶν. Οἱ ὑπερασπιστὲς αὐτοῦ τοῦ τελευταίου ὁλοένα λιγοστεύουν.

Ὁ Πλανητάνθρωπος καταλαβαίνει πῶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἀγωνίζεται μὲ τὰ χέρια του μόνο...

Μὲ τὴν ἀπέχθεια ποῦ ἔχει γιὰ τὸν θάνατον καὶ μὴ θέλοντας νὰ σκοτώσῃ γίνεται ἀφορμὴ νὰ σκοτώνωνται οἱ γενναῖοι στρατιῶτες τῆς Ἀμερικῆς. Χυμᾶει λοιπὸν ἀνάμεσά τους, μπρὸς στὸ κτίριο. Ἀρπάζει τὸ πολυβόλο ἐνὸς σκότωμένου. Τὸ στήνει κι' ἀρχίζει νὰ βάλλῃ ἐναντίον τῶν εἰσβολέων.

—Πίσω!, οὐρλιάζει στοὺς στρατιῶτες. Καλυφθῆτε ὅλοι στὸ κτίριο! Κάντε πίσω!

Ἐκεῖνοι τὸν βλέπουν. Ἀναγνωρίζουν τὴ θρυλικὴ πιά, γαλάζια φόρμα του μὲ τὸ χρυτὸ ἀστὴρ, μέσα στὴς συνεχεῖς λάμψεις τῶν πολυβόλων.

—Ὁ Πλανητάνθρωπος!, ξεφωνίζουν μὲ ἀνακούφισι. Σωθήκαμε! Πίσω, παιδιὰ!

—Πίσω!, φωνάζει κι' ἕνας ἀξιωματικός.

Τὸ ἀριστερὸ του χέρι, τοῦ τὸ ἔχει σπᾶσει μιά σφαῖρα, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ πυροβολῇ μὲ τὸ δεξιό:

—Πίσω! Καλυφθῆτε ὅλοι! Ὁ Πλανητάνθρωπος εἶναι μαζί μας! Θὰ τοὺς κανονίσῃ μόνος του!

Πραγματικὰ οἱ στρατιῶτες ὑποχωροῦν τρέχοντας. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς πέφτουν στὸν δρόμον. Οἱ ἄλλοι προλαβαίνουν καὶ τρυπῶνουν στὸ κτίριο.

Οἱ πολιορκηταὶ ἀλαλάζουν,

Βλέποντας πώς μόνο ένας έχει μείνει ακόμα, με το πολυβάλου του, όρμούν όλοι μαζί και βάλλουν πύρ όμαδόν καταπάνω του. Δεν έχουν αμφοβολία πώς σε δύο - τρία, δευτερόλεπτα, θα πέση τρυπημένος από χιλιάδες σφαίρες όπως είναι κι' ακάλυπτος. Νά όπως πού δεν πέφτει! Κι' όπως εκείνοι εξακολουθούν να τρέχουν λυσσασμένα καταπάνω του, οι σφαίρες του πολυβάλου του, τους θερίζουν σαν στάχια!

Ξαφνικά κοντοστέκονται με γουρλωμένα μάτια. Στην άρχη απλώς μυρίζονται πώς κάτι άλλοκοτο συμβαίνει. Πώς είναι δυνατόν να εξακολουθή αυτός ο άνθρωπος να τους θερίζει, ενώ τον λούζει με κατακίβια από σφαίρες; Και τότε διακρίνουν κι' εκείνοι, στίς λάμπες του πολυβάλου, τη γαλάζια φόρμα του. Κραυγές αγωνίας και φρίκης αντηχούν.

— 'Ο Πλανητάνθρωπος! Χαθήκαμε!

— Χίλιοι διαβολοί! 'Ο Πλανητάνθρωπος!

— Πισω! Πισω! 'Οποιος, προλάβει να σωθή!

Και τρέπονται σε άτακτη φυγή. Είναι τόσο κοντά του ακόμα, πού ο άτσαλένιος Τιμωρός μπορεί να τους θερίσει όλους, πριν προλάβουν να φύγουν. Κι' όμως σταματάει αιμέσως να ρίχνει. Δεν υπάρχει πια απόλυτη ανάγκη να σκοτώσει. Ξέρει ότι ο Νόμος θα φροντίσει άργά η γρήγορα για όλους αυτούς... Άρκεί ο

Πλανητάνθρωπος να εξολοθρεύσει τον σατανικό άρχηγό τους...

Μαύρα προαισθήματα

Ο ΦΟΥΚΑΡΑΣ ο Πατατράκ βρίσκεται σε καθόλου, ευχάριστη θέση. Στριμωγμένος στο πόρτ - μπαγκάζ του αυτοκινήτου του κ. Κόλλινς δεν βλέπει την ώρα να το σκάσει από εκεί μέσα. Πώς να το καταφέρει όμως; Κάθε φορά πού ανοίγει: έλαφρά το σκέπασμα και κυττάζει έξω, βλέπει την άσφαλο να φύγει με ιλιγγιώδη ταχύτητα από κάτω του. Άν έπιχειρήσει ένα πήδημα ο θάνατός του είναι σίγουρος. 'Ο Πατατράκ ποτέ δεν ήθελε να πεθάνει και δεν θέλει ούτε τώρα. Ξανακλείνει λοιπόν και περιμένει.

Την τελευταία φορά πού άνοίξε, έχει εξακριβώσει πώς τρέχουν προς τη γέφυρα του Μανχάτταν. Περνούν ένα-δυό λεπτά. Ξαφνικά το άμάξι κόβει: ταχύτητα.

'Ο νέος σκέπτεται πώς ή ώρα της ελευθερίας του πλησιάζει. Κι' αλήθεια. Το αυτοκίνητο φαίνεται ότι θα σταματήσει.

'Ο Πατατράκ ανοίγει πάλι σιγά - σιγά το σκέπασμα του πόρτ - μπαγκάζ. Μόλις προλαβαίνει να το ξανακλείσει όμως, με την ψυχή στο στόμα. Βλέπει τρεις άντρες να τρέχουν προς το μέρος του, κρατώντας πιστόλια. Οί άνθρω-

ποι αυτοί χώνονται μέ άστρα παιά ταχυτητα μέσα στην κούρσα κι' εκείνη ξεκινάει πάλι σαν βολίδα. Ό δόλος Πατατράκ, που για μιά στιγμή ήλπισε πως τελείωσανε τ' άσσανά του, είναι και πάλι μέσα στο σιδερένιο κλουβί του, χωρίς να μπορέ να κάνει τίποτα, για να ελευθερωθή. Βέβαια αν ήξερε πλάϊ σε τί είδους αντ κείμενο βρισκείται: το κεφάλι του, πιθανόν να αποτελούσε και το πήδημα του θανάτου. Ευτυχώς, η δυστυχώς γι' αυτόν όμως, δεν το ξέρει.

Πέφτει άπελπισμένος στη θέσι του και μουρμουρίζει:

—Δεν ξέρω πού θ'ά βρω 'ν' αυτά αλλά έχω ένα μαύρο προαίσθημα! Τώρα, θά μού πής, με τέτοιο σκοτάδι πού έχει έδώ μέσα, πού να βρώ το άσπρο; Πάντως, ένα μπορώ να πώ: Καλά καθόμουνα στο σπιτάκι μου και καλά τ'ό είχα ρίξει στην ποίησι! Έκείνο τ'ό αδελφάκι μου είναι δημόσιος κίνδυνος! Από τόν καιρό πού τού κάθησε και καλά, πως είναι: χελιδόνι... τραβάω των παθών του τόν τάραχο! Πρέπει να βρώ τρόπο πού να... μην είμαι πιά αδελφός τού Πήτ, άλλοιώς δεν τή γλυτώνω! Όσπου να τόν βρώ όμως, πρέπει να βρώ κι' άλλον ένα τρόπο, να βγω από δώ μέσα ζωντανός! Άς δού-
 υε: Γ'ά πού τραβάμε τάχα;
 Κι' άνοίγει άλλη μι'ά φορά

Τά έφιαλτικά του νύχια γαντζώνουν στόν λαιμό του.

μιά χαραμάδα στο σκέπασμα του πύργου - μπαγκάζ. Το αυτοκίνητο έχει βγεί στα προάστεια της μεγαλουπόλεως. Έξακολουθεί πάντα να τρέχει με ιλιγγιώδη ταχύτητα.

Ξανακλείνει και ξαναλέει, μ' απόγνωση:

— Αύτοι με τα κουμπούρια μιά πιάνουνε τόν πατέρα, τόν καθηγητή, και μιά τόν γιό, τόν αστυνόμο! Κέφ; τους και γούστο τους! Εγώ, μπορείς να μου πής, τι συγγένεια έχω μ' αυτούς τούς δυο και με τραβεκκίπανε κάθε φορά πατέρα τους;

Στο τιμόνι εξακολουθεί να βρίσκεται ο αστυνόμος Κάλινς. Οίσυμμορίτες έχουν πάντοτε τα πιστόλια τους κρυφωμένα στα πλευρά του και όλο τού λένε να τράξη περισσότερο. "Ετσι δέν άργοún να

φτάσουν σ' έναν έρημο κάμπο άρκετά χιλιόμετρα έξω από τη Νέα Υόρκη.

Ξαφνικά, ένας από τούς συμμορίτες αναγκάζει τόν αιχμάλωτό τους, να στρίψει σ' έναν πλαγιο δρόμο. Έκείνος φυσικά ύπακούει. Μετά από άλλο ένα χιλιόμετρο περίπου, τού λένε να στρίψει πάλι δεξιά.

Βρίσκονται μέσα στα χωράφια.

— Στάσου εδώ!, διατάζει ο συμμορίτης.

Και μόλις γίνεται αυτό, όλοι: οι όπλοφόροι: πηδούν έξω.

Κανείς τους δεν αντιλαμβάνεται το πόρτ - μπαγκάζ της κούρσας που μισανοίγει για τι κλείνει πάλι: άμέσως.

Έκεί εμπρός τους, είναι σταματημένο ένα μεγάλο αεροσκάφος. Ή μηχανή του είναι άναυμένη και οι έλικές του σὲ κίνηση.

Οι συμμορίτες σπρώχνουν τὸ αὐτοκίνητο ὡς κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιά τοῦ σκάφους. Αὐτὴ ἢ τελευταία εἶναι ἀνοιχτή. Μὰ πόρτα χάσκει, πού τὸ σκέπασμά της ἀκουμπάει στὴ γῆ. Μόλις τὸ ἀμᾶξι ἀνεβαίνει πάνω σ' αὐτό, ἀρχίζει ν' ἀνασπκῶνεται σάν ἀσανέρ. Σ' ἓνα λεπτό, τὸ αὐτοκίνητο βρίσκεται μέσα στὸ αεροπλάνο κι' ἐκεῖνο ξεκινάει ἀμέσως.

Ὁ κ. Κόλλινς εἶναι κατάπληκτος. Δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ τὴν τρομακτικὴ ὀργάνωσι πού ἔχει πετύχει στὴ συμμορία τοῦ ὁ τρομερὸς Ἄρχων τῶν Κατασκόπων, μέσα στὴν καρδιά τῆς Ἀμερικῆς. Ἄν αὐτὸς ὁμως ἀπορῇ, ὁ Πατατράκ στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου του, πάει νὰ τρελλασθῇ. Καταλαβαίνει πὺς ἔχει βρεθῇ καὶ πάλι στὸν αέρα καὶ κουντεῖ νὰ τοῦρθῃ ἀποπληξία.

«ΝΕ, δὲ θάμαστε μὲ τὰ καλά μας!», σκέπτεται. Θὲς νὰ μού ἔχουνε ἀνοίξει πλάκα οἱ συμμαθητές μου γὰ ὅσες φάρσες τοὺς ἔχω σκαρώσει, ἴσα με τώρα; Ἀλλά... μπά! Ἀδύνατον! Ὁλόκληρος ἀστυνόμος στὴ μέση! Δὲν μπορεῖ νὰ κἀν τέτοια πράματα. Πού

ὡὰ πάμε ἄραγε; Τί θ' ἀπογίνω; Ἐχῶ καταντήσει ὁ μισὸς ἀθῶρος κι' ὁ μισὸς πολί! Δὲν μ' ἔκανε τουλάχιστον σάν τὸν Πῆτ κι' ἐμένα ἐκεῖνος ὁ βρωμῳγερός; Ἄχ, Χριστουλάκι μου! Βάλε τὸ χεράκι σου! Αὐτὸ τὸ ἀνάθεμα τισμένο τὸ αεροπλάνο, ἔχει δῶλαί τ' ἄντερά μου, στὸ μούγγρισμα! Ντίπ σαράβαλο θάνα! Καὶ νὰ πέσουμε στὴ θάλασσα, πάει καλά! Ἐχῶ τὴ ρεζέρβα τοῦ αὐτοκινήτου γὰ σωσιῖδο!

Ἀλλὰ δὲν πέφτουν οὔτε εἰς τὴ θάλασσα οὔτε στὴν ξηρά. Τὸ αεροπλάνο ταξιδεύει με τρομακτικὴ ταχύτητα μέσα στὴ νύχτα, γὰ πολλές ὥρες. Οὔτε ὁ κ. Κόλλινς μπορεῖ νὰ ξέρῃ πού πηγαίνει, οὔτε - πολὺ περισσότερο ὁ Πατατράκ. Ἡ Κάποτε ὡστόσο ἀρχίζει νὰ χάνῃ ὕψος καὶ καμμιὰ φορὰ προσγειώνεται. Προσγειώνεται καὶ πάλι: σ' ἓναν ἔρημο κάμπο. Οἱ συμμορίτες ξαναμπαινουν στὸ αὐτοκίνητο. Ἡ κοιλιά τοῦ σκάφους ξανανοίγει. Διατάζουν καὶ πάλι τὸν ἀστυνόμο νὰ ξεκινήσῃ. Σὲ λίγο ἔχουνε βῆ σ' ἓναν καρπόδρομο. Ἡ κούρσα ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ σάν τρελλὴ παρ' ὅλ' αὐτά. Ἐκεῖνος πού πληρώνει τὴ νύφη εἶναι ὁ Πατατράκ πού ἀπὸ τὰ τραντάγματα, ἔχει μελανιάσει τὸ κεφάλι καὶ τοὺς ἀγκῶνες του. Τέλος ὁμως ὁ δρόμος γίνεται, καλύτερος καὶ ἡσυχάζει κάπως. Ἀνοίγει τὸ καπᾶκι τοῦ πόρτ-μπαγκάζ. Βλέπει ὁλόγυρα κορφές πανύψηλων δου-

νών, νά καρφώνωντα: στὸν μαῦρο οὐρανό.

—Τώρα δὲν ὑπάρχει πιά θέμα νά βγῶ ἀπὸ δὴ μέσα!, μουρμουρίζει μὲ τέλεια ἀπογοήτευσι. Σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά, τὸ δῖχως ἄλλο θὰ μὲ φάη κανένα θηρίο! Τὸ πὶο καλὸ εἶναι νά καταφέρω νά κοιμηθῶ μιά στάλα, μπὰς καὶ γλυτώσω τουλάχιστον τὴν, τρέλλα!

Καὶ κοιλουρίζετα: ὅσο ἀναπαυτικότερα μπορεῖ στὴ φυλακὴ του.

Ὁ Πλανητάνθρωπος ἐπεμβαίνει!

Π ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ κάνει μ' ἰσχυρὰ μεγάλη βόλτα στὸν ἀέρα. Μὲ τὰ ὑπερφυσικά μάτια του, δὲν δυσκολεύεται νά διακρίνῃ ἀπὸ ψηλά τοὺς κακοποιούς πού τρέχουν μ' ὅλη τὴ δύναμι: τῶν ποδῶν τους γιὰ νά σωθοῦν. Τοὺς παρασκλουθεῖ μὲ τὸ βλέμμα. Φτάνουν σ' ἓνα μέρος πού εἶναι σταματημένα πολλὰ αὐτοκίνητα. Μπαίνουν στὰ μισὰ ἀπ' αὐτὰ καὶ ξεκινοῦν μετὰ τὴ νύχτα. Ἐκεῖνοι πού θάμπαναν στὰ ὑπόλοιπα, εἶναι νεκροὶ ἢ ἀναίσθητοι: ἀπὸ τίς τρομερές γροθιές του, στὰ χέρια τῆς Δικαιοσύνης τώρα πιά.

Ὁ ἀτσάλενος Τιμωρὸς χαμηλώνει πρὸς τὴ γῆ, μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα. Ξαπλώνει: ἀθόρυβα σὰν νυχτερίδα ἐπάνω στὴ σκεπὴ τοῦ τελευταίου αὐτοκινήτου. Σκύβει ἀ-

πὸ τὸ παραθυράκι καὶ κρυφοκυντάζει μέσα.

Εἶναι: ἕξι συμμοριῖτες. Στὰ πρόσωπά τους εἶναι ζωγραφισμένος ὁ τρόμος κι' ἡ ἀγωνία. Τὸ μεγάλφωνο τῆς κούρσας εἶναι ἀνοιχτό κι' ἀκούγεται ἀπὸ μέσα μ' ἰσχυρὰ φωνή, πού δίνει λεπτομερὴ ἀναφορὰ γιὰ ὅσα συνέβησαν. Σίγουρα μιλοῦν, στὸν ἀρχηγό τους, τὸν ἀπαίσιον ἀρχικατάσκοπο, σὲ ἀγνωστο μῆκος κύματος. Νά, τί λέει: ἡ φωνή:

—Ὅλα πῆγαν καλά... Οἱ στρατιῶτες ὑποχωροῦσαν κι' ἐμεῖς κάναμε ἐπιθεσί μέσα στὸ Κέντρο. Ἐνα λεπτό ἀκόμα κι' ὅλα θὰ βρίσκονταν στὰ χέρια μας! Κι' ἄξαφνα φάνηκε ἐκεῖνος!... Ὁ Πλανητάνθρωπος, Ἀρχηγέ! Ἐπῆρε πάνω μας σὰν δαίμονας ἀπὸ τὸν οὐρανό!... Χιλιάδες σφαίρες τῶν πολυβόλων μας τὸν χτύπησαν κι' ὅμως αὐτός, σὰν νά μὴ συνέβαινε τίποτα, ἄρχισε νά γὰς βερίζη!... Οἱ μισοὶ τουλάχιστον σύντροφοί μας εἶναι νεκροί. Ἐμεῖς προλάβαμε νά μπούμε στ' αὐτοκίνητά μας καὶ τώρα φεύγουμε μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ Νόργουντ. Τί διατάζετε ἀρχηγέ;

Γιὰ λίγα δευτερόλεπτα γίνετα: σιωπὴ. Ἀπ' τὸ μεγάλφωνο δὲν ἀκούγεται: καμμιά ἀπάντησι. Φαίνεται: πῶς ὁ ἀσχηκτοὺργος ἀπ' τὴ μονία πού τὸν ἔχει: πιάσει, δὲν βρίσκει τὴ δύναμι: νά μιλήσῃ. Στὸ τέλος ὅμως ἀντηγεῖ ἡ φωνὴ του. Εἶναι βραχνή καὶ διακεκομμένη ἀπὸ παρὰ σιτῆ,

Φαίνεται να προέρχεται από πολύ μακριά.

—Πάρτε τ' αεροπλάνα από το σημείο Z—8 και έλατε στο σημείο Ω! Προσέξτε όμως! "Αν σ'ας παρακολουθήσουν με άλλα αεροπλάνα, θ' αλλάξετε κατεύθυνση! Προσγειωθείτε όπου βρήτε κι' έλατε μεμονωμένα, όπως μπορείτε. "Αν παρακούσετε τη διαταγή μου ξέρετε τί σ'ας περιμένει!...

Η φωνή του αρχικατασκόπου σταματάει. Οί συμμορίτες κλείνουν το μεγάφωνο. Στα μάτια τους ζωγραφίζεται ο πιο τρελλός άνθρωπος τρέμος.

Ο Πλανητάνθρωπος δεν θέλει ν' ακούση περισσότερα. Κάνει κάτι παράξενο. Πηδάει και πάλι στον αέρα και βρίσκεται πίσω από το αυτοκίνητο. Τό αρπάζει με τὸ ένα χέρι από τὸν προφυλακτήρα.

Τό άμάξι χάνει σιγά - σιγά τὴν ταχύτητά του. Ἀπό μέσα ακούγονται βλαστήμιες.

Τότε ο Πλανητάνθρωπος άκουμπάει τὰ πόδια του στὴ γῆ καὶ τραβάει πὸ δυνατά. Τό αυτοκίνητο, κάτω από τὴν τρομακτικὴ δύναμή του, σταματάει τελείως. Ἔτσι, όμως όπως στέκει γονατισμένος δὲν μποροῦν νὰ τὸν δοῦν ἀπὸ μέσα.

Οί συμμορίτες μὲ πρῶτον τὸν σωφέρ, πετιοῦνται ἔξω. Δὲν χωράει τὸ μυαλό τους τί μπορεῖ νὰ συμβαίνει καὶ νὰ σταμάτησε τὸ άμάξι. Στὸ μεταξύ, τ' άλλα αυτοκίνητα ἔχουν χαθῆ ὅλα στὸ βάθος

τοῦ δρόμου, ἔτσι ὅπως τρέχουν μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα.

Ο Πλανητάνθρωπος πετιέται τότε ὀρθίος. Φωνές φρίκης ἀντηχοῦν μὲς στὴ νύχτα. Κανείς ἀπὸ τοὺς κακούργους ἐκείνους δὲν σκέπτεται νὰ κάνει τίποτα ἐναντίον του. Ὅλοι τὸ βόζουν στὰ πόδια, προσπαθώντας νὰ σωθοῦν διὰ τῆς φυγῆς. Κι' αὐτὸ ὅμως εἶναι μάταιο. Μὲ μερικές ἀπίθανες βουτιές στὸν αέρα, ὁ ἱπτάμενος Τιμωρὸς τοὺς φτάνει. Οἱ γραβές του τοὺς πιόξουν ἀναίσθητους ὀλόγυρα. Μόνο τὸν οδηγὸ τοῦ άμαξιοῦ δὲν χτυπάει. Αὐτὸν τὸν άφήνει τελευταῖο καὶ ὅταν ὀρμάει ἔπάνω του, τὸν άοπάζει ἀπ' τὸν γαστρά καὶ τὸν σηκώνει μαζί του στὸν αέρα. Ἀνεβαίνει μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα πολλές ἑκατοντάδες μέτρα πάνω ἀπὸ τὴ γῆ. Ο κακούργος κύρλιάζει μισότρελλος, σὰν κουνέλι πὸ τὸ σφάζειν.

Ξαφνικά ὁ Πλανητάνθρωπος σταματά. Κρατᾷ πάντα μὲ τὸ ένα χέρι τὸν αἰχμαλωτὸ του ἀπ' τὸν γαστρά κι' ἐκείνος τρέμει ὀλόκληρος, ἀπ' τὴν άγωνία καὶ τὸ κρῶς.

—Μίλησε!, τοῦ λέει μὲ παγερὴ φωνή ὁ άτσαλένιος Τιμωρὸς. Ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ «σημεῖο Ω»;

Μ' ὅλη τὴν παγωνιά πὸν νοιώθει ὁ κακούργος γίνεται μονομιᾶς κάθιστος.

—Μή... μὴ μοῦ ζητᾷς νὰ σοῦ πῶ, Πλανητάνθρωπε!, βογγᾷ καὶ τὰ δόντα του χτυπάνε ἀπ' τὴν τρομαρά. Ἐκείνος θά μὲ σκοτώσῃ!

—Τότε σ' αφήνω να πείσης και ρωτάω κάποιον άλλον από τους συντρόφους σου! — αποκρίνεται: ήρεμα αυτός. Γρήγορα γιατί δεν έχω καιρό!

—Είναι... είναι: στην Κοιλιά των Κόκκινων Όρέων!, ψελλίζει ο συμμορίτης, με φωνή που μόλις ακούγεται.

Ο Πλανητάνθρωπος ανατριχιάζει. Έχει διαβάσει πολλά γι' αυτή τη μυστηριώδη ανεξερεύνητη κοιλάδα, που βρίσκεται στην πιο όρεινη περιοχή της Κεντρικής Αμερικής. Ο θρύλος λέει πως μέσα σ' αυτήν ζουν άκυμα τα τρομερά, προϊστορικά τέρατα!

Η έκπληξίς του κρατάει έλάχιστα ωστόσο. Καταλαβαίνει πως ό μέχρι θανάτου τρομοκρατημένος συμμορίτης δέ μπορεί να του λήψέματα. Με μια κανούργα κάθετη έφóρμησ: λοιπόν, κατεβαίνει πάλι στη γή, σέ δυό δευτερόλεπτα. Μόλις ακουμπάει τόν κακούργο κάτω, εκείνος βγάζει έναν αδύνατο βόγγο, και πέφτει άναίσθητος.

Ο Πλανητάνθρωπος κυτάζει ολόγυρα. Κανείς δέν σα λείυ: άπ' όλους τούς συμμορίτες. Κανένα άμείδι δέν ύπάρχει: στόν έρημο δρόμο. Ο άσχετάσκοπος τόν έχει διαλέξει: άκριβώς έπειδή ποτέ δέν έχει κίνησι, μετά τά μέσανυχα.

Ο άτσαλένιος Τιμωρός όμως σκέπτεται: πως άν κανείς άπ' αυτούς, όλους συνέλθη, μπορεί να είδοποίηση τόν άρχηγό του - ίσως κι' ό ληποθυμισμένος σωφάρ - με τόν πο-

μπό του άυτοκινήτου.

Δέν διστάζει λοιπόν. Σκύβει κι' άρπάζει τó άυτοκίνητο. Με μία γρήγορη προσπάθεια τών άτσαλένιων μυώνων του, τά άνασηκώνει στόν άέρα! Ύστερα τού δίνει ένα πέταμα και τó ρίχνει στόν γκορεμό που άνοίγεται πλάι στόν δρόμο. Μία τρομερή έκρηξις άκούγεται κι' άπ' τά συντρίμμια ξεπηδούν τεράστιες φλόγες.

Ο Πλανητάνθρωπος δέν στέκεται: άλλο. Ύψώνει πάλι τά χέρια και τινάζει τά πόδια του. Τό ύπέροχο κορμί του χύνεται άλλη μία φορά σάν βολίδα πρós τόν ούρανó..

Παγιδευμένος!

Ο ΠΑΤΑΤΡΑΚ μ' όλες του τίς προσπάθειες δέν έχει καταφέρει να κοιμηθή. Πάνω πού νόμιζε πως θά τó κατάφερνε, τó άυτοκίνητο σταματάει ξαφνικά κι' έτσι κι' αυτός ξυπνάει όριστικά. Άκούει τούς κακοποιούς πού βγαίνουν άνοίγοντας τίς πόρτες. Συλλογιέται άνήσυχος:

«Θές να δούν τó μισό μιν τήλ: έξω από τó πόρτ - μπαγκάζ; Κάηκα! Θά με άνακαλύψουν γιατί σίγουρα θά ύποψιαστούν πως κάτι τρέχει! Μία φορά, γιά... συναχωμένο πόρτ - μπαγκάζ δέν έχει ξανακουστή ποτέ!

Και άπό τήν τρομάρα του τραβάει τó μαντήλι άπότομα κι' έτσι: τó καπάκι κλείνει καλά και τόν φυλακίζει μέσα,

Εὐτυχῶς τὴν ἴδια στιγμή οἱ κακοποιοὶ σπρώχνουν τὸν κύριο Κόλλινης μὲ τὰ πιστόλια τους καὶ τοῦ φωνάζουν νὰ προχωρήσῃ. Ἔτσι ὁ μικρὸς κρότος δὲν ἀκούγεται.

Τὸν Πατατράκ τὸν πιάνει μαύρη ἀπελπισία.

— Τώρα μάλιστα!, μουρμουρίζει. Ἐγὼ κανονικὴ κον σέρβα! Ἄν φωνάξω νὰ με δγάλουν, θὰ με γεμίσουν κου μπότρυπες μὲ τὰ κουμπούρια τους! Ἄν δὲν μιλήσω, θὰ σκάσω ἐδῶ μέσα σὲ λίγη ὥρα!... Τί νὰ κάνω; Μὰ φορὰ δὲν πρέπει νὰ μιλήσω. Ὁ Θεὸς βοηθός! Ἀχ, Πήτ! Πήτ! Πούσαι νὰ δῆς τί φράσας; τὰ ἀδελφάκι σου, ἐξ αἰτίας τοῦ κἀνεις... οἰκονομία στὶς σόλες!

Ὁ Κόλλινης ὁδηγεῖται σὲ κάτι: βράχια ποὺ ὑψώνονται κατακόρυφα σὰν πέτρινοι τοῖχοι. Μόλις φτάνουν σ' αὐτά, μεγάλο τμήμα τοῦ βράχου παραμερίζει ἐντελῶς ἀθόρυβα.

Μὲ συγκίνησι μπαίνει μέσα. Καταλαβαίνει πῶς βρίσκεται: αὐτὴ τὴ φορὰ στὸ ἄντρον ἐκείνου τοῦ τέρατος.

Τὸν περνοῦν ἀπὸ κάτι διαδρόμους σκαμμένους στὸν βράχ καὶ τελικὰ ἀνοίγουν μιὰ πόρτα καὶ τὸν σπρώχνουν σ' ἕνα ἀπέραντο δωμάτιο.

Εἶναι ἀφάνταστη γιὰ ἕνα τέτοιο μέρος ἡ πολυτέλεια ὅπου ὑπάρχει ἐδῶ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πολυτέλεια, ὑπάρχουν κι' ἕνα σωρὸ τελειότατες συσκευές ποὺ δὲν θὰ τίς εὑρίσκες στὸ πρὸ μοντέρνο ἐργασ-

τήριο.

Στὸ βάθος βρίσκεται μιὰ μεγάλη ἐπιδηλητικὴ πολυθρόνα, σὰν θρόνος. Ἐπάνω κάθεται ἕνας ἄνθρωπος.

Εἶναι ὁ τερατώδης Ἀρχὼν τῶν Κατασκοπῶν.

Μπροστὰ τοῦ ὁδηγοῦν τὸν κ. Κόλλινης οἱ φύλακές του, μὲ τὰ πιστόλια πάντα στὰ χέρια.

Ὁ κακοῦργος τὸν κυττάζει: μ' ἕνα θρασυδειτικὸ καὶ σαρκαστικὸ μαζὶ χαμόγελο.

— Ἦρθες στὴν ὥρα!, τοῦ λέει: μοχθηρά. Ἡ ἐκδίκησί μου συμπληρώνεται: μ' ἐσένα! Σὲ λίγο δὲν θὰ ὑπάρχει στὴ ζωὴ κανεὶς ἀπ' τοὺς ἐχθρούς μου! Οὐτ' ἐσύ, οὔτε ἡ κόρη σου, οὔτε ὁ ἀγαπητός σου Πλανητάνθρωπος!

— Ὑποσχέθηκες νὰ ἐλευθερώσης τὸ παιδί μου, ὃν ἐρχόμουν ἐγώ!, λέει μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει: ἀπὸ ἀγωνία ὁ ἀστυνόμες.

Ὁ ἀρχικατάσκοπος σκάει στὰ γέλια. Σηκώνεται: ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ λέγοντας:

— Μὴ μοῦ πῆς πῶς τὸ πιστεύεις κι' ἤρθες!, φωνάζει: ἄγρια. Κύτταξε!

Γυρίζει ἕνα κουμπὶ σὲ μιὰ συσκευή. Μιὰ ὀθόνη τηλεόρασεως φωτίζεται.

Ὁ κ. Κόλλινης ἀφήνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ φωνὴ φρίκης.

Ἡ εἰκόνα ποὺ παρουσιάζεται ἐκεῖ μέσα, εἶναι: κολασμένη. Εἶναι ἕνα ἄγριο τοπίο. Μὰ κοιλάδα ποὺ τριγυρίζεται ἀπὸ πελώρια, κατακόρυφα βράχια. Στὴ ρίζα ἐνὸς τέτοιου βράχου εἶναι δεμένη

μέ αλυσσιδες ή κόρη του, ή πεντάμορφη Νταίνα. Καί μέσα σ' εκείνη τήν κολάδα τριγυρίζουν κάτι άπαισια τεράστια θηρία, πού μοιάζουν μέ προϊστορικά τέρατα!

—Είμαι ή κολάδα τών Κόκκινων 'Ορέων!, εύρλιάζει ό άρχακακούργος. Έδώ γύρω οι ίθαγενείς τή λένε Κολάδα τών Τεράτων! Έκεί θα πάς κι' έσύ σέ λίγο! Θα δεθής σ' έναν βράχο κοντά στην κόρη σου... Καί μετά από κάμποση ώρα, δέν ξέρω να σου πώ άκριβώς θα φτάση κι' ό φίλος σας ό Πλανητάνθρωπος! Μούκανε μιά άκόμα ζημιά άπόψε... Τήν τελευταία... Εύτυχώς όμως ένας από τούς ανθρώπους μου συνήλθε γρήγορα καί μ' έναν φορητό πομπό πού είχε, μέ ειδοποίησε πώς ό φτερωτός φίλος σου, έρχεται: έδώ! Δέν σκέφθηκε να τόν ψάξη ό άνόητος! Έτσι υπέγραψε τήν καταδίκη του! Γιατί τήν ώρα πού θα προσπαθή να σάς σώση άπ' τά νύχια τών τεράτων μιά δόμωβα Ούρανίου θα έκραγή, μέσα στην κολάδα! Να δούμε ά δέν τόν πιάνη κι' αυτή, τόν βουλκικό Πλανητάνθρωπο! Θα λυώση μέσα στην πυρά της καλάρσεως! Χά, χά, χά! Αυτό τό υπέροχο τέλος σάς φύλαξα!... Χά, χά! Πάρτε τον γρήγορα εκεί πέρα!...

Ό άμορφος άστυνόμος δέν κάνει καμμία προσπάθεια ν' άντισταθή. Κυττάζει όχι μέ μίσος, αλλά μέ οίκτο τόν σατανικό έκείνο άνθρωπο.

—Είμαι τρελλός!, ψιθυρί-

ζει μέ φρίκη. Είναι ένας μεγαλοφυής παράφρων! Ό Θεός άς μάς βοηθήση!

Ή μπλόφα του κ. Κόλλινς!

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ δέν τρέχει αυτή τή φορά σέ δρόμο. Πηγαίνει άργά, καθώς σκαμπανεβάζει φοδερά πάνω στα κατσάβραχα. Κι' ούτε οδηγεί ό ίδιος ό Κόλλινς τώρα. Βρίσκεται μέ χειροπέδες στα χέρια καί στα πόδια. Τόν προσέχει μόνο ένας συμμορίτης κι' άλλος ένας βρίσκεται στό τιμόνι.

Τά δευτερόλεπτα κυλούν γεμάτα άγωνία. Κι' ώστόσο αν ό συμμορίτης πρόσεχε τό βλέμμα του αίχμαλώτου του, θαδελπε μιά παράξενη λάμψη μέσα σ' αυτό...

Ξαφνικά ό Κόλλινς ρίχνει μιά ματιά στό ρολόϊ του, πού βρίσκεται στόν καρπό του χειριού του. Αφήνει να του ξεφύγη μιά φωνή τρόμου.

Ό συμμορίτης τόν κυττάζει άπόρημένος.

—Τι έπαθες; λέει: μ' ένας άπαισιος χαμόγελο. Από τώρα άρχισες να φωνάζεις; Μή βιάζεσαι! Έχεις καιρό για φωνές!

—Είμαι ή ώρα!, ψελλίζει ό Κόλλινς, χωρίς να δώση σημασία στό μακάβριο χιούμορ του. Σε λίγα δευτερόλεπτα θα έκραγή!

Ό κακούργος γλωμιάζει.

—Τι πράγμα; ρωτάει άγρια, τραντάζοντάς τον άπ'

— Χαίρετε! Πώς τὰ πάτε; Στό... σπίτι ὅλοι καλά;

τὸν γιὰ κά.

— Εἶναι μία ὥρολογιακή βόμβα πίσω στὸ πόρτ - μπαγκάζ. Σέ λίγα δευτερόλεπτα τὸ ἀμάξι θὰ τριναχτῇ στὸν ἀέρα! Τὴν ἔχω κανονίσει νὰ σκάσῃ ἀκριβῶς στὶς πέντε! Κι' εἶναι: μόλις παρὰ ἓνα λεπτό!

Ὁ συμμορίτης γλωμιάζει, χειρότερα καὶ κυττάζει τὸ ρολοῖ του. Ὁ σύντροφός του φρενάρει καὶ στρέφει στὸν ἀστυνόμο.

— Λές ψέματα!, βρυχάται. Μπλοφάρεις!

— Θὰ σὰς ἔπαιρνα μαζί μου εὐχαρίστως στὸν ἄλλο κόσμο, ἀπεκρίνεται ἀτάραχος ὁ Κόλλινς ἀλλὰ θέλω νὰ δῶ

γιὰ τελευταία φορὰ τὴν κόρη μου! Μπορεῖτε νὰ θεβαι-
ωθῆτε ἂν λέω ψέματα!...

Οἱ δύο κακούργοι μὲ μιὰ ταυτόχρονη κίνησι πηδοῦν ἔξω ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο. Σὰν τρελλοὶ τρέχουν πίσω στὸ πόρτ - μπαγκάζ καὶ τ' ἀνοίγουν. Τ' ἀνοίγουν καὶ βλέπουν... τὸν Πατατράκ!

Ἐκεῖνος τὰ χάνει καὶ τοὺς κυττάζει χαμογελώντας ἡλίθια.

— Χαίρετε!, λέει εὐγενέστατα. Πώς τὰ πάτε; Στό... σπίτι ὅλοι καλά; Σὰς εὐχαριστῶ πὺ μ' ἀνοίξατε! Ὅτι θάρχιζα ν' ἀναπνέω τὸν ἀέρα... τῆς ρεζέρβας!

Οἱ κακοποιοὶ γουρλώνουν,

τά μάτια. Τὰ πρόσωπά τους γίνονται άσπρα σάν άγγραφα χαρτιά.

—Ό... ό... Πλανητάνθρωπος!, τραυλίζει ό ένας καί τó βάζει στα πόδια άγκομαχώντας.

Ό άλλος δέν θέλει: πολύ νά τόν άκολουθήσει. Κατρακυλούν κι' οί δυό στα βράχια από τήν τρομάρα τους, ξανασηκώνονται καί συνεχίζουν νά τρέχουν.

—Τί πάθανε; άναρωτιέται ό Πατατράκ. Μύγα τούς τσίμπησε; Έλα Χοιστέ καί Παναγιά! Τό... φόβο μου νάχετε! Καί νά πής πώς... τούς άσχημοίλησα!

Τήν ίδια ώρα καί ό κ. Κόλινς έχει άκούσει: τούς συμμορίτες νά φεύγουν. Πιστεύει όμως πώς τρέχουν έπειδή είδαν τήν ώρολογιακή δόμβα, καί φοβούνται μήπως σκάση τήν ίδια στιγμή. Έκείνος όμως ξέρει πώς δέν θά σκάση άκόμα, γιατί δέν είναι ή ώρα της... Η μπλόφα του έχει πετύχει!

Έτσι όπως είναι μέ τίς χειροπέδες, πιηδαίει στό μπροστινό κάθισμα όσο μπορεί πío γρήγορα.

Ό Πατατράκ αύτή τή στιγμή λέει:

—Γά δες εκεί! Με τ' άστεία ξεμερώνει! Κύττω έρημιά! Πío άγριο μέρος δέν έχω ξαναδεί! Πάντως τó καλό πού μου θέλω πρέπει νά βγώ καί νά κρυφτώ κάπου, πριν νά ξανάρθουνε αύτοί οί μαντράχαλοι μέ τά κουμπούρια!

Κι' έτοιμάζεται άλήθεια νά βγή από τó πόρτ - μπαγκάζ άλλά τήν ίδια στιγμή τó αυ-

Στό βάθος δρίσκεται μιά έπιβλητική πολυθρόνα, σάν θρόνος.

τοκίνητο τινάζεται σαν αλογοπού ξαφνικά έχει άφηνήσει! 'Ο δύστηκος χάνει την ισορροπία του και πέφτει άλλη μια φορά και κλείνει με πάταγο...

'Ο δόλιος Πατατράκ γίνεται έξω φρενών απ' τὰ νεύρα του και με τὸ δίκιο του. 'Αρχίζει να κοπανάει με τις γροθιές του τὴ λαμαρίνα κλαίγοντας απ' τὸ κακό του!

'Ωστόσο ὁ κ. Κόλλινς οδηγεί τὸ αὐτοκίνητο με τρελλή τὸλημη, μέσα σ' ἐκείνα τὰ ἄγρια κατσάβραχα. Μ' ὅλο πού έχει φέξει ἀρκετὰ αὐτὸ δὲν φτάνει γὰρ ν' ἀποφύγει τὸν κίνδυνο. Κι' ἀλήθεια. Μὰ σιγὴ βρίσκεται ἐμπρός του ἓνα βαθὺ χαντάκι. Τὸ ἀμάξι πέφτει με τὰ μούτρα μέσα. 'Ο ἀστυνόμος χτυπάει τὸ κεφάλι του σὲ το παρμπρίζ και μένει ἀναίσθητος.

Στὸ πίσω μέρος ὁ Πατατράκ χτυπάει κι' ἐκεῖνος στίς λαμαρίνες και μόλις προλαβαίνει νὰ μουρμουρίσει πρὶν χάσει τίς αἰσθήσεις του:

— Πάλι πέθανα!

'Ο ἀρχικατάσκοπος βρίσκεται μέσα σὲ τὸ καταφύγιό του. Μὲ μιὰ παράξενη συσκευή σὰ περισκόπιο ἐρευνᾷ τὸν οὐρανὸ πού έχει ἀρχίσει νὰ παίρνει τὸ ρόδινο χρῶμα τῆς αὐγῆς. Ξαφνικά βλέπει ἓνα μικρὸ σημαδάκι νὰ σχίζει με τρομακτικὴ ταχύτητα τὸ διάστημα. Τὰ μάτια του ἀστράφτουν.

— Νάτος!, ψελλίζει σαν τρελλός. Ἔπρεπε στὴν παγίδα!... Τώρα θὰ δῇ!...

Τρέχει σὲ μιὰ ἄλλη συσκευή και κατεβάζει ἓνα μοχλό. Μετὰ ὁρμάει στὴν τηλεόρασι. Στὴν ὁθὼνὴ δρίσκειται πάντα ἡ Ντάινα. Αὐτὴ τὴ στιγμή ἡ κοπέλλα ἀρχίζει νὰ ξεφωνίζει νοιώθοντας τρομεροὺς πόνους. Στίς ἀλυσίδες πού τὴν κρατοῦν δεμένη, ἔχει διοχετευθῇ ἡλεκτρικὸ ρεῦμα με τὸν μοχλὸ πού κατέβασε ὁ σατανικὸς κακούργος. "Οχι τόσο δυνατὸ γὰρ νὰ τὴν σκοτώσει, ἀλλὰ ἀρκετὸ γὰρ νὰ τὴν κάνει νὰ ξεφωνήσει. Τίς ἱδρὶδες φωνές ἀκούει κι' ὁ Πλανητάνθρωπος και ρίχνεται σὰ κεραυνὸς πρὸς τὰ ἐκεῖ.

'Ο ἀρχικατάσκοπος ὁρμάει σ' ἓνα ἄλλο καντράν και πιέζει κάποιον κουμπί.

— Σὲ λίγα λεπτὰ θὰ δρίσκειται στὴν κόλασι!, γρυλλίζει με διαβολικὴ χαρά. Πρέπει νὰ φύγω τώρα, γιατί ἡ ἔκρηξι μπορεῖ νὰ φτάσει κι' ὡς ἐδῶ και νὰ ξεριζώση τὰ πάντα!

Φεύγει απ' τὴ μεγάλη σάλα λα τρέχοντας σαν τρελλός. Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ γελάει κιόλας, μ' ἓνα τρομακτικὸ γέλιο παράφρωνος. Βγαίνει ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῶν βράχων. Ἐνα αὐτοκίνητο τὸν περιμένει. Μπαίνει μέσα και λέει στὸν ἄνθρωπο πού κάθεται σὲ τὸ τιμόνι νὰ ξεκινήσει.

'Απ' αὐτὴ τὴν πλευρὰ ὑπάρχει καλὸς δρόμος κι' ἔτσι μποροῦν νὰ φύγουν με μεγάλη ταχύτητα.

— Γρήγορα!, φωνάζει ὁ ἀπαίσιος κακούργος συνεχῶς. Ἀκόμα πὸ γρήγορα!

Κι' όλο γελάει με τὸ σαρ-
δόνιο γέλιο του.

Ἡ τρομερή πάλη!

Ο ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩ-
ΠΟΣ φτάνει τὴ Ντάινα ἀκρ-
βῶς τὴ στιγμή πού τὸ πρῶ-
το ἀπὸ τὰ φρικιαστικά τέρα-
τα ἔχει σταθῆ ἐμπρός τῆς κι'
ἐτοίμαζεται νὰ τὴν κατασπα-
ράξει, μετὰ τὰ ἐφιαλτικά νύχια
του. Εἶναι ἓνα πελώριο θηρίο
σάν βροντόσαυρος - μονόκε-
ρος, ὀλοκόκκινο σάν φωτιά!

Ἀδίστακτα ὁ ἀτσάλενος
Τρωρὸς ρίχνεται στὸν λαι-
μό του. Ἡ γροθιά του πέφτει
με τρομερὴ δύναμη στὸ κεφά-
λι του. Τὸ τέρας σπαράζει.
Ἀναγκάζεται ν' ἀφήσῃ τὴ
Ντάινα καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀν-
τιμετωπίσῃ τὸν καινούριο,
τρομερὸ ἀντίπαλό του. Ὁ
Πλανητάνθρωπος ὅμως ἀγκα-
λιάζει τὸν λαιμό του καὶ τὸν
σφίγγει. Τὸ θηρίο πνίγεται.
Τίναζεται ἀπεγνωσμένα καὶ
τόσο ἀπότομα, πού καταφέρ-
νει καὶ τὸν πετάει ἀπὸ πάνω
του! Τὴν ὥρα πού ὁ Πλανη-
τάνθρωπος ἀνασηκώνεται, ἐ-
κείνο στρέφει ἀστραπήγεια. Ἡ
πελώρια οὐρά του δρίσκει τὴ
δεξιὰ του ὠμοπλάτη!

Ὁ Πλανητάνθρωπος νοώ-
θει τὸ μυαλό του νὰ θολῶνῃ
ἀπὸ τοὺς πόνους. Κατρακυ-
λάει στὴ γῆ δογγῶντας ἐνῶ
τὸν ἀπειλεῖ ἡ λιποθυμία.

Τὸ τέρας τὸν ἔχει χτυπή-
σει κατὰ τυχὴ στὸ εὐαίσθη-
το σημεῖο του. Βλέποντάς τον

νὰ σωριάζεται, ρίχνεται κα-
ταπάνω του. Τὰ ἐφιαλτικά νύ-
χια του γαντζώνουν στὸν λαι-
μό του. Προσπαθοῦν νὰ τὸν
ξεσχίσουν.

Ἡ Ντάινα ξεφωνίζει μετὰ ἀ-
πελπίσια.

Κι' ὅμως τὸ τέρας δὲν ἔχει
καταφέρει νὰ κάνῃ οὔτε μιὰ
γρατζουνιά στὸ σκληρότερο,
κι' ἀπὸ τ' ἀπώγαλι δέρμα τοῦ
Πλανητάνθρώπου. Ἀντίθετα
τὴν ἴδια στιγμή αὐτὸς συνέρ-
χεται. Ἀρπάζει τὸ τερατώδες
πόδι τοῦ θηρίου καὶ τὸ χτυ-
πάει με ὀρμὴ πάνω στὸ λυγ-
σμένο γόνατό του. Τὸ πελώ-
ριο πόδι, σπάζει σάν νάταν,
σανίδι!

Τὸ ἀπαίσιο δὲν σφαδάζει ἀ-
νατριχιαστικά μετὰ φοβερὰ
μουγγρητά. Ἀλλὰ ὅμοιά του
θηρία ἔχουν φτάσει κοντὰ ἀ-
πὸ τὸ βάθος τῆς κοιλάδας. Ἡ
Ντάινα λιποθυμᾷ.

Ὁ Πλανητάνθρωπος φτε-
ρουγίζει μετὰ τὴν ταχύτητα τῆς
Ἀστραπῆς. Ἀρπάζει τὶς ἀ-
λυσίδες πού τὴν κρατοῦν αἰ-
χμάλωτη καὶ τὶς ξεκολλάει με
δυὸ ἀπλὲς κινήσεις. Οὔτε κα-
ταλαβαίνει, κἂν τὸ ἡλεκτρικὸ
ρεῦμα πού ὑπάρχει σ' αὐτές!

Ὑστερὰ τὴν ὥρα πού ἓνα
ἀπὸ τὰ ἐφιαλτικά τέρατα χύ-
νεται καταπάνω του οὐρλιά-
ζοντας, αὐτὸς παίρνει στὴν
ἀγκαλιά του τὴ λιποθυμῇ
Ντάινα καὶ φτερουγίζει στὸν
οὐρανὸ!

Ὁ κρῦς, πρωῒνός ἀέρας
χτυπάει στὸ πρόσωπο τὴν
κοπέλλα πού συνέρχεται ἀ-
μέσως. Βλέπει κοντὰ τῆς τὸ
πρόσωπο τοῦ νέου καὶ χα-

μυγελάει μ' εὐγνωμοσύνη.
 —Εκείνος όμως είναι ανήσυχος. Τη ρωτάει με αγωνία:

—Ξέρεις πού είναι το καταφύγιο αυτού του τέρατος;

—Με πήγε εκεί... Θα μπορέσω να το βρώ!, απαντάει η Ντάινα και κυττάζει κάτω, προσπαθώντας να γνωρίσει το μέρος.

—Αντί όμως να δὴ εκείνο, που γυρεύει; βλέπει κάτι άλλο και τὰ ὁμορφα μάτια της γουρλώνουν με τρόπο.

—'Εκεί!, φωνάζει. 'Εκείνο το αὐτοκίνητο!... Στὸ χαντάκι!... Μοῦ φαίνεται σὰν τὸ ἀμάξι τοῦ πατέρα!

—'Ο Πλανητάνθρωπος χωρίς λάξι, παίρνει μιὰ καινούργια βουτιά.

—'Ο κ. Κόλλινς μόλις ἔχει ἀρχίσει νὰ συνέρχεται τὴν ὥρα πού φτάνουν κοντά του. Βλέποντας τὴν ἀγαπημένη του κόρη ζωντανή, τὴν ἀγκαλιάζει με λαχτάρια καὶ δάκρυα γεμίζουν τὰ μάτια του. Ὑστερα σφίγγει μ' εὐγνωμοσύνη τὸ χερί τοῦ Πλανητάνθρωπου.

—Πατέρα μου, πὼς δρέθηκες ἐστὶ ἐδῶ; ρωτᾷ ἡ Ντάινα χαϊδεύοντας τρυφερὰ τὸ χτυπημένο του μέτωπο.

—'Ο ἀστυνόμος ὅμως δὲν ἀποκρίνεται. Ξαφνικά ἀναπηδᾷ. Κυττάζει τὸ ρολόϊ του καὶ τὸ πρόσωπό του γίνεται ἄσπρο σὰν τὸ χαρτί.

—Αὐτὴ τὴν φορὰ εἶναι στ' ἀλήθεια ἡ ὥρα!, βογγάει. "Ἄς φύγουμε γρήγορα ἀπὸ δῶ! Τρεχάτε!

Στῆκουν σαστισμένοι οἱ δύο νέοι. Τὸν κυττάζουν κατὰπληκτοί. Κάνουν τὴν ἴδια σκέψη, μήπως τρελλάθηκε.

—'Εκείνος ὅμως οὐρλιάζει μ' ὅλη του τὴ δύναμη:

—Εἶναι μιὰ ὥρολογιακὴ δόμβα ἐκεῖ πίσω! Τὸ αὐτοκίνητο θὰ τιναχτῇ στὸν ἀέρα ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ!

—'Ο Πλανητάνθρωπος ἀρπάζει τὴ Ντάινα καὶ ἐτοιμάζεται νὰ φτερουγίσῃ μακριὰ. Πάνω στὴν ὥρα ὅμως, ἀκούγεται ἡ γκρινιάρικη καὶ τρομαγμένη φωνὴ τοῦ Πατατράκ, μέσ' ἀπ' τὸ πόρτ - μπαγκάζ:

—Μὴ μ' ἀφήσετε ἐδῶ πέρα σὰς παρακαλῶ! Πήτ, ἀδελφούλη μου, λευτέρωσέ με! Βρίσκομαι στὸν ἀέρα στὴν πλάτη σου, βρίσκομαι μ' ἐλικόπτερα, βρίσκομαι μ' ἀεροπλάνα, δὲν θέλω νὰ βρεθῶ καὶ μ' αὐτοκίνητο! Πάει πολὺ πιά! Βοήθεια!

—'Ο ἀστυνόμος δὲν καταλαβαίνει. Φαντάζεται πὼς κάποιος συμμορίτης θὰ βρίσκειται ἐκεῖ μέσα. Γι' αὐτὸ βλέποντας τὸν Πλανητάνθρωπο, νὰ ὀρμᾷ στὸ ἀμάξι, τοῦ φωνάζει:

—Δὲν ἔχεις καιρὸ δυστυχεσμένε! Φύγε! Φυλάξου!

Κι' ὁ ἴδιος ἀρπάζει ἀπ' τὸ χερί τὴν κόρη του καὶ τὴν τραβάει μακριὰ.

—'Ο Πλανητάνθρωπος ὅμως δὲν τοῦ δίνει καμμιά σημασία. Μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα πιάνει τὸ καπάκι τοῦ πόρτ - μπαγκάζ καὶ τὸ ἀνασηκώνει. 'Ο Πατατράκ πηδάει στὴν

ἀγκυλιά του κι' αὐτὸς τὸν ἀρπάξει καὶ τινάζεται μακριά. Κρύβεται πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο βράχο, πού ἔχουν κρυφτῇ κι' ὁ κ. Κόλλινς μὲ τὴ Ντάινα. Ἄδικα ὅμως περιμένουν. Καμμιά ἔκρηξι δὲν γίνεται.

Ὁ ἀστυνόμος τᾶχει χαμένα.

— Περίεργο!, μωρμουρίζει, κυττάζοντας τὸ ρολοῖ του. Δὲν εἶναι δυνατόν! Θᾶπρεπε νᾶχε σκάσει πιά!

— Ποιὸς ἐγώ; ρωτᾷ ἀφελῶς ὁ Πατατράκ. Ἐννοια σου καὶ μόνο ὁ Θεὸς τὸ ξέρει πῶς δὲν ἔσκασα τόσες ὥρες ἐκεῖ μέσα! Εὐτυχῶς πού μ' ἀνοίξανε πολλές φορές! Μάλις ὁμως ἔκανα νὰ βγῶ κάθε φορά, τὸ αὐτοκίνητο τσίναγε σὰ ἄλογο καὶ ξεκίναγε!

— Ἦταν ἐκεῖ στὸ πόρτ - μπαγκάζ, μαζί σου μιὰ ὥρολογιακή βόμβα!, τοῦ λέει ὁ ἀστυνόμος πού δὲν παύει νὰ τὸν παρατηρεῖ μὲ γουρλωμένα μάτια, γιὰ τὴν ὁμοιότητά του μὲ τὸν Πλανητάνθρωπο.

— Ὁρολογιακή; κάνει ὁ Πατατράκ γελώντας. Ἄν ἐννοεῖς ἕνα παλιόρολογο πού χάλαγε τὸν κόσμον στὸ «τίκ - τὰκ» καὶ δὲν μ' ἄφηνε νὰ κοιμηθῶ μιὰ ὥρα πού προσπαθοῦσα πρέπει νὰ ξέρης, ὅτι τοῦδωσα μιὰ καὶ τὸ πέταξα στὸν δρόμο!

Ὁ κ. Κόλλινς μένει μιὰ στιγμή ἀπολιθωμένος κι' ὕστερα ξεκαρδίζεται στὰ γέλια.

Ὁ Πατατράκ γίνεται... ἥρωας!

0

ΑΡΧΩΝ τῶν Κατασκόπων κυττάζει τὸ ρολοῖ του μὲ μάτια πού ἀστράφτουν ἄγρια.

— Εἶναι ἡ ὥρα!, λέει μὲ διαβολικὴ χαρὰ στὸν συμμορίτη πού κρατᾷ τὸ τιμόνι. Κι' ὅταν λείψῃ αὐτὸς ὁ διαβολάνθρωπος ἀπ' τὴ μέση τί ποτα πιά δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ τελειώσω τὸ ἔργο μου!

— Δὲν καταλαβαίνω Ἀρχηγέ!, κάνει παραξενεμένος ὁ σωφέρ.

— Σὲ δυὸ δευτερόλεπτα ὁ Πλανητάνθρωπος θὰ τιναχτῇ στὸν ἀέρα καὶ θὰ πάῃ κατ' εὐθείαν στὴν κόλασι, τοῦ ἐξηγεῖ ὁ ἀρχικακούργος. Αὐτὴ τὴ στιγμή! Εἶναι τὸ τέλος του!

Δὲν προλαβαίνει νὰ συνεχίσῃ. Μιὰ ἐκτυφλωτικὴ λάμψι γεμίζει τὸν κόσμον στὰ μάτια του καὶ μιὰ ἀπελπισμένη κραυγὴ μόλις προλαβαίνει νὰ βγῇ ἀπ' τὸ λαρύγγι του.

Τὸ αὐτοκίνητό του ἔχει τιναχτῇ στὸν ἀέρα μέσα σὲ μιὰ κόλασι φωτιάς. Ἐχει περάσει ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὥρολογιακή βόμβα πού πέταξε ὁ Πατατράκ, ἀκριβῶς τὴ στιγμή πού εἶχε κανονίσει γιὰ τὴν ἔκρηξι ὁ ἀστυνόμος Κόλλινς.

.. Ἡ Θεία Δίκη τὸν τιμώρησε ὅπως τοῦ ἄξιζε!

Ὁ τρομερὸς Ἀρχων τῶν Κατασκόπων δὲν ὑπάρχει πιά καὶ αὐτὴ τὴ φορά ὀριστικά!

Σὲ λίγο ἔχουν ἐξηγηθῇ τὰ

πάντα και πρώτ' απ' όλα ή μεγάλη άπορία του άστυνόμου πώς δέν εξεράγή ή φοβερή δόμβα ούρανήιου του άρχικακούργου στην Κολάδα των Τεράτων. Ό σπινθήρας θα δινόταν με ήλεκτρικό καλώδιο, την ώρισμένη στιγμή. Από τό ίδιο καλώδιο όμως, έπαιρναν ήλεκτρικό ρεύμα και οί άλυσίδες που κρατούσαν, αϊχμάλωτη την Ντάινα. Καθώς λοιπόν ό Πλανητάθρωπος τής τράβηξε με τέτοια όρμή, ξερίχωσε τά σύρματα και ή έπαφή διεκόπη!

Στόν δρόμο του γυρισμού βρίσκουν και τά συντρίμια του αυτοκινήτου του άρχικατασκόπου καθώς και τό κατακομματισμένο κορμί του. Από διάφορα μικρά κομματάκια βλημάτων που βρίσκει ό άστυνόμος Κόλλινς δεδαλώνεται πώς την έκρηξη προκάλεσε ή ώρολογιακή δόμβα του και όπως είναι φυσικό, ό... Πατατράκ γίνεται ήρωας.

Όταν τό άκούει πώς αυτός έχει έξολοθρεύσει εκείνο τό ανθρώπινο τέρας, κάνει με μεγαλειό μιά περιφρονητική γκριμάτσα και λέει:

— Πφ! Τέτοιους! Φέρτε μου ένατό κατασκόπου σαν κι' αυτόν, νά τούς φάω στην καθισιά μου!

Καταλαβαίνει καθένas τά γέλια που ξεσπούν.

Την έρχόμενη μέρα, λύνεται και ή τελευταία άπορία τους. Από τούς συμμορίτες του τέρατος, που έχουν συλληφθή μαθαίνουν πώς ό τεχνικός του Σίγκ - Σίγκ είχε έκ-

βιασθή από τή συμμορία νά έλαττώση στο έλάχιστο, την τάση του ρεύματος τής ήλεκτρικής καρέκλας έτσι που ό κατάδικος νά μη πεθάνη αλλά νά φανή ότι ύποφέρει στ' αλήθεια. Όσον άφορα γιά τόν γυατρό που πιστοποίησε τόν θάνατό του είναι κι' αυτός μέλος τής άστατικής σπείρας κι' έχει συλληφθή...

Τό μόνο που δέ μαθεύτηκε ποτέ, είναι τό όνομα του άρχικατασκόπου και ποιά είναι ή πατρίδα του...

—Περνούν μερικές ειρηνικές έβδομάδες. Σ' αυτό τό διάστημα ό σοφός καθηγητής Άντονυ Κόλλινς κατασκευάζει με κάθε μυστικότητα τό πρώτο διαπλανητικό βλήμα «X—25» Άναγγέλεται ακόμα και ή έκτόξευσίς του στο Άπειρο. Την ώρα όμως που όλη ή Άμερική περιμένει με άγωνία νά άκούση γιά τό μεγαλύτερο κατόρθωμα του Άνθρώπου έρχεται μιά καινούργια τρομακτική είδησις:

Την παραμονή τής έκτοξεύσεώς του έχει γίνει μιά φοβερή έκρηξις στο Κέντρον Έπιστημονικών Έφαρμογών. Τό διαπλανητικό βλήμα έχει καταστραφή τελείως! Και σαν νά μην έφτανε αυτό, οί έμπομπές όλων των προγραμμάτων των ραδιοσταθμών των Ηνωμένων Πολιτειών έχουν διακοπή την ίδια ώρα, στίς έντεκα τή νύχτα. Μιά σαρκαστική φωνή έχει άκουστή στα πέρατα τής Άμερικής νά λέη αυτά τά λόγια:

«Τὸ βλήμα ποὺ θὰ ταξί-
δευε στὸ Διάστημα, δὲν ὑ-
πάρχει πιὰ! Ὅποιοδήποτε
ἄλλο κατασκευασθῇ στὸ μέλ-
λο θάχη κι' αὐτὸ τὴν ἴδια
τύχη! Εἰδοποῶ τὴν Κυβέρ-
νησ: τῆς Ἀμερικῆς νὰ μὴν
κουράζεται ἄδικα! Ἡ δύναμις
μου εἶναι τρομακτικὴ! Μὴν
τολμήσῃ κανεὶς νὰ τὰ βάλλῃ

μαζί μου γὰτὶ ὁ ὄλεθρος καὶ
ἡ φρίκη θ' ἀπλωθοῦν παντοῦ!
Καὶ τότε κανεὶς δὲν θὰ μπο-
ρέσῃ πιὰ νὰ σᾶς σώσῃ! Οὐ-
τε ὁ Πλανητάνθρωπος ποὺ εἶ-
ναι ἓνα μηδαμινὸ σκουλήκι
μπροστὰ μου!... Γιὰ νὰ πει-
σθῇτε, θὰ σᾶς δώσω γρήγορα
κι' ἄλλα δείγματα τῆς δυνά-
μεώς μου!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀπόδοσις: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

Ἀποκλειστικότης. Γενικαὶ Ἑκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

Ἐνα ἀριστούργημα περιπετειῶν καὶ καταρρακτώδους
δράσεως:

ΜΗΝΥΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΑΛ!

Ὅπου ἀποδεικνύεται πῶς ὁ «Ἀρχὼν τῶν κατασκόπων»
ἦταν ἓνας κοινὸς κακοποιὸς, μπροστὰ στὸ καινούργιο τέ-
ρας ποὺ ἔχει γεννήσει ἡ κόλασις!

ΜΗΝΥΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΑΛ!

Ἡ Γῆ σὲ κίνδυνο! Ἑρμαῖο στὰ χέρια μιᾶς σατανικῆς
δυνάμεως. Ὁ μόνος ποὺ τολμά νὰ ὑψώσῃ τὸ ἀνάστημά του
ἐναντίον τῆς εἶναι καὶ πάλι ὁ ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ... Μὲ
τὴν δοθήθεια θεθαίως καὶ τοῦ τρομεροῦ ΠΑΤΑΤΡΑΚ!

ΜΗ ΧΑΣῃ ΚΑΝΕΙΣ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ.

ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος Ιον — Τόμος Ιας — Άριθ. τεύχους 4 — Δραχμ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντός της στοάς). Τηλέφ. 228-983

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προιστ. τυπογρ.: Α. Χατζήδασ ιλείου Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία δραχ. 100	Έτησία δολάρια 4
Έξάμηνος » 55	Έξάμηνος » 3

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οί άναγνώστες μας τών Άθηνών, περιοχής Κυψέλης —
πλατείας Άμερικής, μπορούν άπό σήμερα νά προμηθεύων-
ται όλες τες έκδόσεις μας σέ τεύχη καί τόμους, άπό τò
χαρτοπωλείον Μπεβεράτου, όδòς Τενέδου 32 καί Άγίας
Ζώνης.

ΠΕΙΡΑΜΑΤΟΣΩΑ

ΕΝΤΑΞΕΙ! ΚΑΙ ΤΙ ΘΕΙΜΑΙ ΟΠΩΣ, ΑΡΧΗΤΩΣ
ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ ΟΛΑ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ.
ΑΥΤΑ; ΠΟΥ ΕΙ- ΜΕ ΤΑ ΜΕΣΑ ΠΟΥ ΕΙΧΑ-
ΜΑΣΤΕ; ΠΟΥ ΗΡΘΕ, ΣΑΣ ΜΕΤΑΦΕΡΑΜΕ
ΘΑΜΕ ΕΔΩ; ΠΟΙΟΙ ΤΗΛΕΚΙΝΗΤΙΚΟΣ Σ' ΑΥ-
ΕΙΣΑΓΕΤΕ ΕΞΕΙΣ ΤΟΝ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ,
ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟ ΜΕΣΟΝ
ΤΗΣ ΓΗΣ, ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΚΟΥ
ΜΑΣ ΠΛΑΝΗΤΗ.

ΜΗ ΦΟΒΑΣΤΕ. ΑΠΛΩΣ ΘΑ ΣΑΣ ΜΕΛΕΤΗΣΟΥΜΕ,
ΜΑΙ ΘΑ ΔΥΝΑΜΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ
ΙΣΧΥΟΤΗΤΑ ΠΟΥ ΕΧΕΤΕ. Η ΦΩΛΗ ΜΑΣ ΔΕΝ
ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΙΣΧΥΟΤΗΤΑ ΠΟΥ ΔΙΑΒΕΤΕΤΕ ΕΞΕΙΣ.

ΙΣΟΥ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟΤΕΡΟ ΟΠΛΟ
ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ. ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΤΟ ΑΠΟΧΤΗ-
ΣΟΥΜΕ ΜΑΙ ΕΜΕΙΣ. ΓΙΑΤΟΣ ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΣΑΣ ΜΕΛΕΤΗΣΟΥΜΕ.

ΕΑΝ ΤΟ ΜΑΘΕΤΕ ΤΟΡΑ ΘΑ ΔΗΣ ΤΙ ΕΧΟΜΕ ΚΑ-
ΜΙ' ΕΞΕΙΣ, ΣΕ ΤΙ ΤΑΦΕΡΕΙ ΕΩΣ ΤΟΡΑ ΣΤΑ
ΘΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗ- ΛΑΙΔΙΑ! ΘΕΛΟΜΕ ΝΑ,
ΣΕΤΕ ΤΗΝ ΙΣΧΥΟΤΗΤΑ ΣΑΣ ΑΥΤΗ. ΜΑΤΑΜΤΗΣΟΜΕ ΤΗ ΓΗ.

